

د کتاب ځانګړنې

د کتاب نوم : پنځوس میلیونه

ليکوال : عبدالوکیل سوله مل شینواری

خپړندوی : د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه - جرمني

لړ : ۶۷

چاپ شمېر : ۱۰۰۰ ټوکه

چاپ نېټه : ۱۳۸۳ ل / ۲۰۰۵ هـ

ډیزاین : حاجي محمد (عمر خیل)

چاپ او کمپیوټر ځای د دانش خپرونډیې ټولنې تخنیکي

څانګه

Ketabton.com

د انټرنیټ په مخ اډو نکی سمسور مېیږي

د لنډو کيسو له نوې ټولگې سره

دا دی د پښتو د تکړه کيسه ليکونکي ښاغلي عبدالوکیل شينواري د لنډو کيسو دويمه ټولگه چاپ ته چمتو کېدونکې ده. د لنډو کيسو لومړنۍ ټولگه يې څو کاله مخکې د "زړه کلا" په نامه چاپ او خپره شوې ده.

د ښاغلي شينواري د دغې داستاني ټولگې خپراوي به دا خبره په ښه توگه څرگنده کړي چې نوموړی، د پښتو داستاني ادبياتو له اوسنيو د حساب وړ څېرو څخه يو دی. په دغه مجموعه کې موږ ته ښاغلی شينواری خپل ځان د يو نوبتگر کيسه ليکونکي په توگه راپېژني او پر داسې موضوعگانو هم قلم چلوي چې زموږ د کيسه ليکنې په روايت او عنعنه کې پرې که مخکې قلمونه هم چلېدلي وي، د پرلپړ او استثنا يي به وو، له همدې کبله يې په تېره بيا د کيسې موضوعگانې ډېرې نوې او په زړه پورې دي. په دغه داستاني ټولگه کې څو نور ټکي هم داسې دي چې په ځانگړې توگه ورته لنډه اشاره په کار ده: لومړنۍ خبره دا ده چې په دغو کيسو کې د افغاني ټولنې ډېر نوي او تازه واقعيتونه په يوه نوې بڼه ځان راڅرگندوي، دا تر ډېره ځايه پورې هغه زاړه او سوليدلي واقعيتونه نه دي چې کلونه کلونه پرې زموږ د ليکوالو قلمونو "شخوند" وهلی دی او اوس له هنري پلوه په ډېرو سوليدليو واقعيتونو بدل شوي او له همدې کبله پرې تل ادبي کره کتونکي کره کتنې کړي او په تېره بيا د پښتو کيسه ليکنې په راروانه عنعنه کې يې پرې کله کله د ابتذال ټاپې لگولې دي. په دې ټولگه او د دې ټولگې په بېلابېلو کيسو کې، ليکوال هڅه کړې ده چې د منځپانگې او موضوع له پلوه، د داستان ځولۍ له ډېرو نويو موضوعاتو هم ډکه شي.

دويمه خبره دا ده چې ښاغلي ليکوال هڅه کړې ده چې د هغې ټولنې ځينې واقعيتونه هم تر يو ځايه پورې په خپلو دغو هنري هستونو کې ځای کړي چې، دی ژوند په کې کوي. ډېر کلونه کېږي چې ښاغلی ليکوال په جسمي لحاظ له هېواده بهر دی. د لويديځې ټولنې د ژوند ځينې اړخونه هم د دغو کيسو موضوع جوړوي، خو په دې لړ کې هم هڅه شوې ده چې له ډولونو څخه په يو ډول يې له وطن او د وطن له مسايلو سره غوټه کړي.

تر کومه ځايه چې ما ته معلومېداي شي، په دې ټولگه کې له "اميب" نومې لنډې کيسې پرته نورې

کيسې ښاغلي ليکوال هم ډېرې تازه ليکلي او ځينې يې ان چې په کومه خپرونه کې په متفرقه بڼه هم نه دي خپرې شوي او تاسو ادب د دوستان او کيسه دوستان يې د لومړي ځل لپاره په همدغه ټولگه کې لولئ. موږ ته په ځانگړې توگه د خوښې خبره دا ده چې د ښاغلي ليکوال عبدالوکیل شينواري لومړنۍ داستاني ټولگه هم خپله دهغه په خپل لگښت د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې له لورې خپره شوه او دا دی د دې لگښت هم په خپله غاړه اخلي او د خپراوي وياړ يې بيا هم ټولنې ته ورپه برخه کوي. د ښاغلي ليکوال د نورو سترو هنري برياوو په هيله ، تاسو د دغو په زړه پورې کيسو لوستلو ته رابولم .

زرين انځور

جرمني ، د کولن ښار

د 2004 کال د سپتمبر شلمه

د یوې وعدې په پلمه

پر خپل هنري اثر څه کښل ډېر معمول نه دي ، خو د یوې وعدې له مخې چې مې د خپل یوه نږدې دوست او خوږ ژبي شاعر سره کړې ، له دې دوده سرغړوم .

ما چې کله د پنځوس میلیونه کیسه وکښله ، نود مخه تر دې چې کومې خپرونې ته یې دخپراوي لپاره واستوم ، ځېنو دوستانو ته مې د لوستلو لپاره واستوله ، او چې څنگه دوی ته ورسېده له هماغه دمه ځېنو خوښه ، ځېنې چوپه خوله او ځېنو لکه ستانه میرز هیرد مخه تر دې چې کیسه تر پایه ولولي راته ولیکل چې کیسه مې سیاسي رنگ لري او دې ټکي له هنر او ادبي جوهره بې برخې کړې ده .

یو له دغو کسانو چې د دې کیسې په باب یې په لیکلې بڼه خپل لید راواستاوه ما ته گران نثار صاحب دی ، او ما هم په هماغه دم وعده وکړه چې زه به یې کره کتنه کت مټ خپروم ، خو دا مې له ځانه ونه پوښتل چې چېرې ؟ دا ده اوس یې وعده پر ځای کوم او لیکنه یې کټ مټ رااڅلم :
هیله ده له بچیانو او یارانو سره دې ښه وی !
وروره ! ډرامه گۍ مې درته ولوسته ، ډېر عالی ! فقط دمره وایم چې :

سلفیان او وهاییان دواړه یوشی نه دي ، که راسره موافق یې نو دغه دواړه په پنچپیرانو واپاره .
-پادشاه او شېر پنجه په یوه کانه کې مه تله او حقیقت هم دا ډول نه دی ، ځکه چې پادشاه د هغه ترهگر په ورمېر پښه اېښودې وه او خراب تراب او زولانه یې د ایتالیا پولیسو ته ورسپارلی . تر دې چې وایې اوس هم په زندان کې دی ، البته مسعود منم چې ژوبل او چغريت یې ستاسې په قول ښکاره شو .

-دغه راز په هغه ځای کې چې جانداد د اسامه په ځای خپل د ادکې مور زوی ته د مرگ تابیا نیسي ، نو لږ گوټې ډېر درڅخه ډیالوگ مصنوعی شوی دی ، په څو دلیلونو :

-د ښځې او مېړه ترمنځ د زرداد په اړه سوال او ځواب لوستونکو ته څه خاص معلومات نه لېږدوي ، هیره دې نه کړو چې د جانداد په څېر حرفوي قاتلان له ځانه سېوا په هېچا باور نه کوي ، حتی په خدای پاک هم ، ښځه خو هسې هم ناقص العقل ده .

له ورور زرداد سره یې تکرار هم د وضعیت په تناظر کې کاملاً غیرطبیعي دی . زما په فکر څنگه چې په کوټه ورننوځي باید چې سر ځېنې قلم کړي ، دا خو څه بلا تشبیه د ابراهیم علیه السلام قرباني نه وه چې د خدای د حکم تعمیل یې کاوه .

نوره نو ډېره ښه وه ، خوښه مې شوه ، خو دا راته ووايه چې لنډه کیسه دې ولې ورباندې نه لیکله ؟ بڅښنه غواړم ، لیکوال یا شاعر ته فرمایش یا سپارښتنه کول نقدن گناهگاني دي

په درناوي
نثار نورالحبيب
د اپريل 22 - 2004
پشاور، پاکستان

دا چې دا کیسه د ښاغلي زهیر په اند په سیاسيوالي د کیسې له قطاره باید ووځي او که گران نثار په کې گنې خامۍ راباسي دا د دوی اند او انگېرنه ده، خو سیاسيوالی بیا په ما دا کیسه گرانه کړې او په همدې موخه مې کښلې هم ده.

دا کیسه لکه د دې کتاب د ډېرو کیسو برعکس کومه اورېدلې او لیدلې پېښه نه جوړوي، بلکې هرڅه یې زما خپل خیال او تصور دی، خو کیسه د افغانستان له رښتیا خړوبېږي، هغه رښتیا چې زموږ د رنځېدلي ملت یو تریخ حقیقت جوړوي.

ما په دې کیسه کې زموږ د رنځېدلي اولس پر سردلوبي د اصلي لوبغاړو د پېژندنې هڅه کړې، ما غوښتی ووايم چې زموږ ډېر ټوپک سالاران د پیسو، شهرت او مقام لپاره په هېڅ اړ نه دي، او د دې موخو د لاسته راوړلو په لاره کې د هېڅ گناه او خطا نه نه بیرېږي. همدا خبر مې له دوی سره یوځای د دوی معامله گره په همدې تله تللي. له دوی (امریکایانو) لپاره هم مهمه نه ده چې د معاملې اړخ یې څومره ظالم، شیطان، مکار او گنهکار دی، او دوی هم د خپلو اهدافو د پلي کولو په پروسه کې له هرکس او ناکس گنهکار او خیرن سره معاملې ته چمتو دي.

دا د اوسني افغانستان یو تریخ حقیقت دی، خو دا چې دا هرڅه مې د کیسې په چوکاټ کې څومره راوستي، پخپله څه پرې نه کارم، یوازې د څو توضیحاتو حق له ښاغلي نثار او نورو غواړم. - "پنځوس میلیونه" که لنډه کیسه نه ده، ډرامه خو هم په هېڅ ډول نه ده.

- دا چې د کیسې اتل د پادشاه ټپي کېدل او د مسعود وژل کېدل څنگه بیروي او ولې سلفیان او وهابیان

بیل بیل مفاهیم گڼي. د ده خپله پوهه او اند دی، نه زما او نه د ښاغلي نثار دا زه نه یم، دا هماغه قوماندان دی او ټول قوماندانان د ښاغلي نثار غوندې پوهه نه لري.

گران نثار د خپل سکني ورورد وژنې په درشل کې د ورونو ترمنځ مکالمه مصنوعي بولي، خو زما په اند دا هم د کیسې د اتل چې قاتل دی، ځانگړی روان دی او ټول قاتلین هم ورته روان نه لري. هر گنجهکار که گناه هم کوي بیا هم ځانته د گناه توجیه لټوي او ځانته د خپلې گناه څخه د وتلو یوه لار جوړوي، زه د دې خلاف د کیسې دا برخه ډېره په زړه پورې بولم.

دا رښتیا ده چې د کیسې اتل د ورورد وژنې په تیاري سره سپی د ابراهیم علیه السلام داستان ته بیایي، دا سمه ده چې دی منافق، خطاکار او د پیسو غلام دی، خو له دې ټولو سره سره په خدای او عذاب باور لري.

په ټولگه کې راغلي یوازې درې کیسې: همدا پنځوس مېلیونه، بېرېدلې نانځکه او رسوایي زما د خپل ذهن او تخیل زېږنده دي. د ټولگې پاتې ټولې کیسې مې له یو چا اورېدلي او بیا مې پخپله خوښه هراتل او هره پېښه هسې چې مې غوښتي ترسیم او انځور کړي. په دې ډول مې ټولو پېښو او اتلانو ته نوې ساه او فضا ورپوه کړې.

ښایي ځېنې کیسې گڼې پوښتنې او عکس العملونه د ځېنو په زړونو کې راوتوکوي، خو زه ټولو لوستو نکیو ته دا وایم چې که د واقعیتونو ژور چاڼ وکړي له دې به لاله مضحکو اتلانو او زړه بوږنونکو پېښو سره مخ شي.

سوله مل شینواری
براتسلاو، سلواک

پنځوس ميليونه

هغه څوک چې بن لادن مړيا ژوندی امریکایانو ته وسپاري ، د پنځوس میلیونه ډالرو انعام به خپل کړي .
خبر لا پای ته نه و رسېدلی چې د جانداد له خولې بې اختیاره ووتل :
پنځوس میلیونه !
بیا یې د مقاومت او جهاد د کلونو نژدې ملګري ګلداد ته مخ وړ واپراوه او د دویم وار لپاره یې د اوږده
اسوبلي په ملتیا وویل :

پنځوس میلیونه ؟ دې ته غوپه وایي .
ګلداد یې خبره تصدیق کړه :
ښه مشوره ده ، خوداسې نرلا مور نه دی زېږولی چې د ده درک معلوم کړي ؟ هغه په پنځوس میلیونو
سوږو کې پیسې لټوه نو !
جانداد دستي ورغبرګه کړه .
امریکایان ساده ګان نه دي . دوی پوهېږي چې په پنځوس میلیونو سوږو کې د هغه درک همداسې
پنځوس میلیونه کلونه او سرونه غواړي .
بیا یې ګلداد ته وویل :
خو پنځوس میلیونه ډالره هم په خوله یادېږي ، که سړی د دې پیسو له پاره 50 میلیونه خطرونه هم په ځان
ومني لا کم دي .
خو ګلداد وویراوه :

- خو هغه ګوره داسې وړې سپګې نه دی خوړلی ، د هغه معاملې کې ګوتې وهل ، لکه په سره انګار کې
چې پښې ږدې ، له امریکایانو نه د ده خبرلوڅي ډېر دي . او چې خبر شي درباندي ولا چې د پنځوس
میلیونو سوږو څخه خودې راوباسي .
جانداد په خندا شو .
- او پنځوس میلیونه میخونه خودې په سرتک وهي .
خو ژر بېرته اصلي خبرې ته راغی .

- ښه څه يې کوي ، اوس اصلي خبرې ته راشه ! ته څه وايي ، چې که متې پسې رابلې و هم ، څه به ونه شي . په طالبانو کې خوبلا لوی خلک لرم .

گلداد وپوښت :

- نو ته وايي چې ځان يې لیکو ته ورگډ کړي .

جاندد ځواب ورکړ :

- خود ، که خدای يې کوم وت راپیدا کړي .

گلداد يې خبره تاييد کړه :

- دا خودې ولا ښه سوچ کړی ، چې مازې بوی يې درشي او په ډاډه شي ، امريکايان دې خالي لاس نه

پرېږدي ، د خلکو خولو کې گوتې ووهه ، څه هر ورو ترې راوځي .

جاندد وپوښت :

- څه وايي ، چې دا کار څنگه کېدونکی دی ؟

گلداد په بېړه ځواب ورکړ :

- کار خو گران ، خوشونی دی . بس داسې وکړه چې په غرونو ورسر او طالبانو ته ځان وروسپاره او زه به د

امريکايانو سره شم . بس چې څه اورې او گوري ، ما ته احوال رالېږه . بيا زه پوه شه او امريکايان .

دوی په همدې خبرو کې وو چې د ما بنام اذان وشو ، او په اورېدو يې دواړو خبرې بس او په منډه يې

جومات ته ځان ورساوه .

جاندد له لمانځه وروسته گلداد سره مخه ښه وکړه او کور ته روان شو . کور ته د راتگ په ټوله لار يې گڼو

فکرونو زړه ته لار وکړه او هغه ټول په بن لادن او د 50 مېليونو ډالرو په هوس راتا وېدل . وېرې واخېست او

څه عجيبه پوښتنې ورسره پيدا شوې . که راباندې پوه شي ؟ دوی يې چې په دومره سړو او پيسو کې نه

شي لاندې کولی زه به يې څنگه ومومم ؟

- چې ظاهر شاه يې په ايټاليا او مسعود يې په چاريکارو کې ښکار شول ، زه څنگه ترې بچېداى شم ؟

په همدې چرتونو او خيالونو کې و چې کور ته راوړسېد کور ته په رانتوتلو هم هماغه چرتونه او خيالونه

ترې راتا وو او داسې فکر نه کېده چې دی دې په خپل کور کې وي او د خپلې ښځې خوا ته دې ولاړ وي ،

بلکې بيخي په بله نړۍ د بن لادن او د پنځوس مېليونو د هوس په نړۍ کې يې مزلې کولې .

دې پوښتنو او ځوابونو ترې خوب وتښت او ، اړخ په اړخ او ښت را اوښت او د اوږدو چرتونو په ټال کې يې

ټالۍ وهلې ، خودوهمې او ځوانې ښځې يې د چورتونو لړۍ پرې کړه .

خه درباندي شوي؟ ويده يې که وېښ؟!

سم له لاسه يې ځواب ورکړ:

- سودا رالوېدلې.

ښځه حيرانه غوندي شوه.

- د خه شي سودا؟

جاندا د ژر ځواب ورکړ:

- د بن لادن.

د ښځې حيرانتيا نور هم زياته شوه.

- بن لادن؟! ستا يې په هغه خه کار؟ هغه خود امريکايانو مدعي دی.

جاندا د وپوښتله:

- راډيو دې واورېده؟

ځواب يې ورکړ:

- نه.

په بېرته يې د راډيو له اعلانه خبره کړه.

- د بن لادن په مړي يا ژوندي امريکايانو (50) مېليونه ډالر منلي.

ښځې په حيرانتيا تکرار کړه؟

- پنځوس مېليونه ډالر!

جاندا د وويل:

او! پنځوس مېليونه.

پنځوس مېليونه يې څو څو ځلې واپول راواپول او بيا يې ښځې ته مخ ورواړاوه.

- پوهېږې، ښځې، که مې خدای په دې کار کې کامياب کړي په سرو او سپينو کې به گرځي. دومره پيسې

په خولې يادېږي. بيا به هېڅ قوماندان زما سيال نه وي، چې پيسې وي سړي هم وي او چې سړي دي وي

امريکايان دي هم خپل دي او بيا چې په کوم منصب لاس کېږدي هغه دې خپل دی.

خو ښځې يې ووبراوه:

په خزاني پسې که سره زر هم وي څوک ځان اور ته نه گوزاروي. لږ اوار راځه! اوس دې د خه شي کمي دی

؟

جاندا د وويل:

- کمی !!؟ دا دوه موټرگي ، يوه بنگله او دوه دوکانگي ، دا دې ټوله دارايي ده . په دې تاسې دواړه د دومره لښکر بچيانو سره ساتل کېږئ ؟ زه له کوم صاحبه کم یم . له چا کم جنگېدلی یم ، په شمار مې (10) جازونه په ستينگر وېشتلي ، (25) ټانگونه مې په خپل لاس سوځولي ، (1500) ملحدین مې په خپل لاس له تېغه تېر کړي . دا دومره قربانی او دا دومره ستړي ؟ دا ټول په هوا ولوزوم ؟؟ جنگ کې دې د مخه او غنیمت کې دې د ټولو شاته ، دا شونې نه ده .

جان داد په راسبا دستي گهيځ له کوره ووت ، او نېغ هغو سيمو ته ورغی چې يې فکر کاوه گوندې بن لادن به هلته پټ وي . د نورستان غرونه ، توره بوره ، کونړونه ، سپين غر ، هلمند ، ارزگان ؟ يو ځای هم ترې پاتې نه شو . خو په هېڅ ځای او سيمه کې د بن لادن څرک ورمعلوم نه شو . په دې لټه يې پوره کال واوښت ، خو لټې يې ثمر ورنه کړ . د بن لادن نه ميندې هغه پوره نهيلی کړ . داسې يې انگېرله لکه لويه جگړه چې يې بايللې وي . دا يې خپله لويه ماته گڼله ، داسې ما ته لکه يو لوی امپراتور چې وي او د يوه هېواد په يرغل کې پاتې راغلی وي .

دې ماتې نه يوازې د ده د (50) مېليونو حاصل شنډ کړ ، بلکې د ده په نه تسليمېدونکي غرور يې هم لوی اثر پرېښود .

د دومره ډېرو پيسو هوس يې عجيب فکرونه په ذهن مېلمانې کړي وو :

- کار هم ونه شو او دا د ظالم زوی هم يوه ورځ ضرور راباندې خبرېږي ؟ يو څه فکر په کار دی ؟!

نابېره بيا د سوچونو درياب واخېست .

خامخا بايد يو څه وکړم . دا غوپه مې بايد له لاسه ونه وځي .

د بن لادن خېره چې له جيبه راوکنبله او ښه شيبه يې په ننداره شو .

- دا به چاته ورته وي ؟

دستي يې په خپله ځان ته ځواب ورکړ .

- خانمير کا کا ! هغه خو په عمر پوخ دی .

بيا يې شاه ځوان ماما په نظر ورغی .

دی هم ورته دی ، خو دی همم په عمر نه ور برابرېږي .

گلاب چې خورين يې و ، په ذهن کې تداعي شو .

- دا سرکوزی ورته دی .

- خو افسوس يې وکړ !

کاشکې چې خام نه وای .

په درنگ شېبه کې يې ټول کلی او خپلوان مخې ته ودرېدل او له هر يوه سره يې د بن لادن خېره پرتله کړه ،

خو له بل هېچا سره يې سرونه خوړ .

کور ته د راتگ په ټوله لار کې یې دا چرتونه او فکرونه ووهل. په همدې چرتونو کې و ، چې بیا کور ته راوړسېد .

کله چې کور ته راوړسېد لا یې د کورد دروازې په ډبولو لاس نه و پورې کړی چې له ده کشرې یوازېني ورور یې له لېرې پرې ورغږ کړ :
-للا سترې مه شې .

جاندا د خپل ورور په لیدو ټکان وخوړ ، خو له حیرانتیا سره یې یوې غیرې مریې خوښۍ په زړه کې ځای ونيو :

دا مې څنگه له پامه ولیدلی و ، دا خو کټ مټ ورته دی ، په خپله هماغه دی ؟ .
دې فکر یې په ذهن د خوښۍ احساس پاچا کړ . د مخه تردې چې کور ته ورننوځي . ورور ته یې په ورو شان وویل :

ته درځه ! زه لږ سارا ته تېرېږم .

په بیرې یې بیا د بن لادن تصویر له جیبه راوکیښ ، او په ننداره یې شو ، ښه پوره شېبه یې د ورور او بن لادن په پرتلې ذهن و څنگاوه . بیا د کشرۍ ښځې کوتې ته ورننوت ، ښځه یې له لیدو په بیرې ورغاړې وته :
ودې مینده ! ؟

او د ده له خولې دستي د رحمان بابا دا شعر راووت :

چې غوتې پسې وهې په لاس به درشي

چا ویل چې په دریاب کې گوهر نه شته

خو ښځه یې جدي شوه :

څه د لېونیانو غوندې سړیې ؟ سم دم ووايه ! بیا دې موند ؟

جاندا د په بیرې ځواب ورکړ :

- خود .

ښځې یې د ځای پوښتنه وکړه :

- چېرته ؟

جاندا د ځواب ورکړ :

- همدلته .

هغه حیرانه شوه .

- چېرته دلته ! ؟

جاندا د ځواب ورکړ :

- بس همدلته ، په همدې کور کې .

ښځه نوره هم حیرانه شوه .

- دا څه په گډو وډو سريږي .
جاندا د موسکي شو :
- نوري څه کوي ، که (50) مېليونه درته رانه وړم ، پنځه مېليونه خوبه شي .
نښځي يې وضاحت وغوښت :
- زه دې په خبرونه رسېږم .
جاندا د ورسپينه کړه :
- دا عکس گوري ؟
نښځي ځواب ورکړ .
- هو ، دا خوبن لادن دی .
بيا يې پورته په دېوال کې راځوړند عکس ته گوته ونيوله :
- پاس عکس وينې ؟
نښځي ځواب ورکړ .
- دا خومې د لېوره ، ستا ورور زرداد دی کنه !
جاندا د پوښتنه وکړه :
- په دواړو کې فرق وينې ؟
نښځي يې په حيرانتيا ځواب ورکړ :
- ؟ دا خولکه سکه وروڼه چې وي .
جاندا د کړس په خدا شو .
- راکړه لاس ، وموگتله ، همدا ستا تصديق مې په کار و .
نښځي يې په حيرانتيا بيا وپوښت :
څه شی دې وگاته ؟
ځواب يې ورکړ :
- 50 مېليونه ډالره .
بيا يې وويل :
- خبره خلاصه شوه .
نښځي يې بيا وپوښت :
- د څه شي خبره ؟
جاندا د ځواب ورکړ :

- د زرداد خبره ، زما د ورور زرداد .

ښځه نوره هم حيرانه شوه .

- ولي څه خبره ده ؟

جاندا د ځواب ورکړ :

- بس لکه چې مقصد کې خدای کامياب کړو .

ښځې وپوښت :

- د څه شي مقصد ؟

جاندا د ځواب ورکړ :

- د مېليونو ډالرو مقصد .

د ښځې زړه تنگ شو .

- خبره رالنده کړه .

جاندا د وويل :

- خبره لنډه شوه .

ښځې يې بيا وپوښت :

- څنگه ؟

جاندا د ځواب ورکړ :

- داسې چې زرداد په مرگ او موږ په ژوند جنت ته ځو ..

د ښځې له خولې ناڅاپي چپغه پورته شوه :

- دا څه وايي ، وژنې يې ، خدای به اوس اسمان راوغورځوي سکنی وروردی وژنې ؟

جاندا د احساساتي شو .

- دا په کابل کې چې دا دومره کلونه زموږ په پاچاهۍ کې مرگونه وشول ، دا څه وروڼه نه وو ، هلته ولې

خدای اسمان نه راغورځاوه !؟

ښځې نور هېڅ ونه ويل ، خوابدې ، ژر غونې او بېرېدلې بلې خونې ته لاړه ، خو جاندا د خپل حال ته

پرېښوده ، او ښځې پسې ورغی د تفنگچې لټې وواهه او په کراره شان يې د غوږه ورتېره کړه .

- سونډې ونه باسې ، که دې څوک خبر کړ ، دا شاجور ټول درباندي تشوم .

بيا يې په کراره سره وويل :

- زه خودا يوازې ځان لپاره نه کوم ، غواړم چې ان کړوسيانو ته دې د خانانو ژوند جوړ کړم .

ښځې يې چې رېږدېدلې په کراره ورغبرگه کړه .

- زه او بچيان مې دې زهر وخورو . د خدای روی وگوره .

خو جاندا د لکه چې هېڅ يې نه وي اورېدلي خبره واړوله او د خپل مرام په پلي کېدو شو .

- چېرته ده ، هغه لويه چاره ؟

ښځې يې هېڅ ځواب ورنه کړ.

جاندا د په غوسه شو:

- څه ورکه شه! په پرستنه ننوځه! زه يې پخپله پيدا کوم، خو چې له خولې دې سون ونه خېژي.
لږ وروسته يې لويه چاره ومېنډله او په لږه شېبه کې د خپل مېلمه ورور پسې ورغی.
ورور يې د جاندا د نيمايي شپې بې خبره ورتگ وارخطا کړ او چې کله يې د ده په لاس کې لويه چاره وليدله وارخطايې څو برابره شوه. فکريې وکړ چې ورور يې گواکې لېونی شوی، نېغ په کت کې راکېناست، د مخه تر دې چې له جاندا ده د نابېره ننوتو په باب وپوښتي، جاندا ترې پوښې شو:
- مه وارخطا کېږه. د يوې پوښتنې ځواب ته راغلی يم. راته ووايه چې زه دې ورور يم!؟

زرداد په ژرغوني او حېرانوونکي ډول ځواب ورکړ:

خود، ولې دا پوښتنه کوي؟

- جاندا بيا وپوښت:

- زما لپاره هر کار ته حاضر يې؟

ورور يې په کراره د زړه له اخلاصه ځواب ورکړ.

- لالا چې سرمې دې هم په کار وي.

جاندا د له خوشالي نه وغوړېد.

- شاباس! ورور همدا سې وي.

پوښتنه يې تکرار کړه:

- له زړه نه وايي؟

زرداد ځواب ورکړ:

- ما کې منافقت نه شته لالا، تاسره خو وړوکی رالوی شوی يم، ته مې د پلار په ځای يې، په مړۍ کې مې

همدا اوس چاره راکاږه که مې د خولې سون وخت، خون مې درېښلی!

جاندا د نور هم تازه او وغوړېد.

- په ايمان دې رحمت شه.

بيا يې په کراره شان وويل:

- ستا او ځان لپاره مې د ډېرې ښې سودا تاييا کړې.

زرداد حيران شو:

- سودا! د څه شي سودا. سرمې خلاص نه شو؟ څه خبره ده؟

جاندا د په بېړه ځواب ورکړ:

- څه يې کوي، د دواړو په خيره ده.

زرداد سپيناوی وغوښت.

-لالا ، راسپينه يې كړه ، څه سودا رااچوې . دا څه شی دي ؟
جاندا د ځواب ورکړ:

-دا درته نه وایم ، له دې یو خدای ، یوزه او یوه دې کشری . وربندار خبره ده .
زرداد نور هم حیران شو ، خوله یې خبرې ته جوړوله چې جاندا د ترې د مخه شو .
-څه څه یې کوي ؟ تا خو وویل چې هر بار درباندي کېږم ، غاړه ترې نه غږوي .
زرداد بیا ځواب ورکړ:

-لالا ما خو درته وویل چې په مری مې چاره راکاږې او ستا بڼه په شي ، د ووس به نه وکړي ، سرمې درنه
څارلالا .

-دې وروستی خبرې جاندا د ته د خپل هوډ او نیت حقوقي سند ورکړ .
دستي له ځانه سره گډ شو .

-اوس مې نو خدای ته هم غاړه خلاصه ده .
بیا یې زرداد ته مخ ورواړاوه او ترې وېې غوښتل :
-بس څه اودس وکړه .

زرداد حیران شو :
-اوس خود لمانځه وخت نه دی ، لا وختي دی .
جاندا د ټینگار وکړ .

-بس خو چې زه څنگه مناسبه گڼم ، نېک عمل باید په اوداسه کې وشي ، ځکه برکت بڼه کوي .
بیا دواړه د نفلي او ثوابي لمونځ په ادا بوخت شول .
جاندا د له سلام گرځولو وروسته د دعا لاسونه پورته کړل او له ځانه سره په خبرو راغی !

-لویه خدایه ! ته خو پخپله گواه یې چې ده خپل سراو وینه راوېښله ، په خپل مرحمت مې ټول کړي
گناهونه راوبخښي .

-جاندا د به له هر لمانځه وروسته په دعا بڼه پوره وخت اړاوه ، خودا ځل یې دوعا ډېر وخت ونه نیو .
زرداد ته یې مخ ورواړاوه :

-گوره بیا درته وایم ، چې زما او زما د خیر لپاره هره سختي په ځان منې ؟ گوره خدای هر څه گوري او
اوري یې .
دا ځل زرداد بې حوصلې شو .

-لالا ! دا څه په گډوډو سربې ، څه دې اورېدلي ، خو درته ومې ویل چې سرمې له تا قربان ، دغه دی
دربښلی مې دی .

له دې سره سمدستي بیا د جاندا د چاره د سترگو په رپ کې د زرداد مری ته ورسېده او په درنگ شېبه کې
یې سر له تنې بیل شو .

د هغه چېغې ژرد جانداد ښځه را خبره کړه ، خو د مخه تردې چې چېغه کړي . جانداد له لرې پرې غږ کړ :
زه دومره ساده او بې رحمه نه يم ښځې . خدای گواه دی هر څه اوري او گوري ، ما ته يې پخپله خپل سر او
وينې راوښل .

ښځې يې غوښتل چې څه ووايي ، خو ده پرېښوده .
- خو خدای يې بې اجره نه پرېږدي چې دومره يې زما لپاره وکړل ، زما دعا به يې هم ټول عمر په جنت کې
ساتي .

ساده يې واخيسته ، او بيا يې خبره داسې وغزوله .
اوس هر څه چې وشو ، د خدای رضا به وه ، خو چې له خولې دې سون و نه خپري . ښځې يې په داسې حال
کې چې له ژړا پرېږدېده په ورو شان وويل :
- ستا له لاسه ؟ .

خو جانداد يې خبره ژر په خوله کې وچه کړه .
- بس ورکه شه !

بيا يې غلي شان وويل :
- د خدای رضا او د ده خوښه وه ؟ اوس داسې وکړه چې د سربند وېست يې زما او د تنې يې ستا ، چې بنده
ذات درنه خبر نه شي .

- بيا يې په منډه د خپل ورور سر په ځانگړې ټوټه کې وپوښت ، صندوق ته يې ورواچاوه او په بېړه د
امريکايانو د پوځي مرکز په لور له کوره ووت .
خپل جيب يې ودراره او له څو ساعته مزل وروسته يې بيا د امريکايانو د پوځي مرکز تر مخه . د موټر په
درېدو امريکايي پوځيان حيران شول ، په بېړه يې د ژباړن له لارې د ده د ورتگ پوښتنه وکړه ، خو ده د
ژباړن په مخ کې هېڅ ځواب ور نه کړ . په ورو يې د يوه پوځي تر غوږه په کرار وويل :
- بن لادن .

- پوځي حيران شو ، خو هغه ژر خپل جيب ته لاس ونيو ، امريکايي نور هم حيران شو ، بيا يې له ژباړن
وغوښتل چې دی وپوښتي ، خو ده ژر په خپلې خولې لاس کېښود او هغه يې وپوهاوه چې له ده سره د بن
لادن په باب پته خبره لري . پوځي په بېړه له ځايه لاړ او په مخابره کولو شو ترڅو د دې معما په باب خپل
مقام ته راپور ورکړي . له مقامه د سټي امرو شو چې په بېړه يې له موټر سره يوځای وروړسوي .
امريکايي پوځي د سټي د ده د موټر په لټه شو ، ژر يې د مېرمن بنیاد مېرمن پزو ته راغی ، خورا حيران شو ، خو
جانداد ژر ورو له غوږه ورتېره کړه .

- بن لادن .

او بيا يې د تېر په څېر په خوله لاس کېښود .
جانداد او ورسره پوځي په درنگ شېبه کې د لښکرکوټ مشر ته ورسېدل . او د مخه تردې چې هغه ته د

روغېرلاس ورکړي ، د خپل ورور سړيې د ده په مېز کېښود .

د سر په لیدو د لښکرکوټ د مشر په سترگو کې له ډېرې حیرانتیا او خوشالۍ نه اوبښکې راغلې ، فکريې کاوه چې خوب يې ولید . په یوه ساه يې څو ځلې جانداد وپوښت :

بن لادن ، بن لادن ، بن لادن ؟

جانداد دستي سرونه راوه .

- خود ، پخپله هاغه دی ، بن لادن دی . یو کال د ده په لټه نه رانه غراو نه سمه ټول مې په یوه پښه پسې وکتل ، صاحب !

د لښکرکوټ مشر د مننې له څرگندولو وروسته په بیړه په تېلفون او مخابره سر شو ، لږه شپبه بیا نه وه تېره ، چې د امریکایانو پوځي ځانگړې الوتکه راوړسېده او ژوندی جانداد او وژل شوی زرداد دواړه يې د کابل په لور پورته او واخېستل . په کابل کې دواړه سره بیل شول .
دی په کابل کې د پوښتنو او گروېږنو لپاره تم شو او هغه په مدرنو لابراتوارونو کې د څېړنو لپاره امریکا ته واستول شو .

- د سي آی ای (CIA) لوړ رتبه مامور د جانداد په لومړي لیدو له روغېر وروسته په داسې حال کې چې د خوښۍ احساس يې په ټول بدن خپور و ، جانداد ته له خپل او سپینیز بکسه د (100) سل زرو ډالرو بڼډل راوويست او ويې ویل :

- دا اوس واخله ، هغه که بن لادن وي او که نه ؟ دا یوازې ستا د ښه نیت ځواب دی او که موږ ته په دې هکله مثبت ځواب راشي ، په هماغه دم دې 50 میلیونه خپل دي .

جانداد د پنځوس میلیونو په اورېدو بیا وغوړېد ، په ورو يې د سي آی ای (CIA) مامور ته کړل :
- خدای دې وڅېړوي چې هم ستاسې سر په دنیا کې جگ شي او هم زما خواري اوبه یونسي .
مامور وخنډل :

- ستا خواري اوبه نه ده وړې ، ما خو درته وویل : سل زره خو دې خپل شو ، هغه سر که د بن لادن وي او که د بل چا ؟
جانداد وویل :

- که د هغه سر نه وي ، د کوم خپلوان خو به يې وي !

مامور يې په ملاتړ وویل : چې هر څوک او هر رگ يې ورسره شریک وي او زموږ لابراتوارونه يې تصدیق کړي ، که پنځوس نه وي پنځه میلیونه خو دې خپل دي .
جانداد وویل :

- او که بیخي پردی ، بېگناه څوک وي ، نو بیا ؟
مامور وخنډل :

- پس بیا دې همدا یو لک په نصیب کې وو .

په جانداد رنگارنگ خيالونو غلبه راوړه او گڼې سوداگانې او فکرونه ورو لوبدل.

که راباندې پوه شي چې ورور مې دی څه به ورته وایم.

- څه سزا به راکړي؟؟ سزا یې په بلا پسې؟ دا د دنیا او د خدای تعالیٰ شرمنده گي گوره.

خو بیا یې زړه ته ډاډ ورکړ.

- څه! څه یې کوم؟! ماشینونه هم غلطې کوي، که داسې غلطۍ نه کېدلی، نو دوی څنگه تېره میاشت د

طالبانو په گومان ماشومان ووېشتل؟ خدای مهربانه دی که لابر اتوار غلط شي.

له جانداده دا خو ورځې کېدې چې دا ډول اندېښنې او سوچونه راتا وو. په څلورمه ورځ د سي آی ای (

CIA) بل مامور وروغوښت او د سټي یې خبر ورکړ:

- جانداد خانه! هغه سرد بل چا وخت!

جانداد وارخطا شو:

- دا څه وایې صاحب! خواري مې او بویوړه؟ د ده په لټه خو مې پوره کال تېر کړ، نه رانه نورستان او نه

وزیرستان؟ بس الله تعالیٰ به یې نه وژني، که نه ما خو یو کال؟.

مامور یې خبره پرې کړه:

- موږ ستا په خبرو باور لرو، او ستا په اخلاص پوهېږو.

- جانداد له وېرې او وارخطایۍ ژیر راوښتی و.

- خو مامور ډاډ ورکړ:

مه ډارېږه، هر څوک چې وي، وي به، زه هم که ستا په ځای وای، داسې مې کول؟ سپری باید پرې تېروځي،

کټ مټ ورته دی. دې کې هېڅ شک نه شته.

جانداد په عجز وویل:

صیب! دا خو ولا ډېر خراب کار شوی، هم مې کړې خواري او بویوړه او هم مې بېگناه سپری وژلی.

مامور ډاډ ورکړ:

هېڅ خبره نه ده، سهو یوازې ته نه کوي، موږ هم کله ناکله تېروځو. خو ځلې رانه د طالبانو په ځای عادي

وگړي او کوچنيان لگېدلي.

بیا له خپلې چوکۍ راپورته او جانداد ته یې نور پنځوس زره ډالره هم ورکړل.

بس دا خبرې د دندو په سر ته رسولو کې پېښېږي، خو دا ځل تېر نه وځي، دا ځل به موږ د رښتیني بن لادن

په سر نمانځې چې هم ته په ډالرو کې ولامبې او هم موږ د ترورېزم سره په مبارزه کې سترې لاس ته راوړو

براتسلاو، سلواکیا

بېرېدلې نانمکه

ګلاب چې د ویسکي څلورم جام په سر راواړاوه ، نو په بیړه یې له کاتیا لاسونه راتاو کړل ، خو هغې ژر تیل واهه.

- لږ ودرېږه ! چېرته بیړه لرې ؟

ګلاب سترګې سپینې او بېرته یې خپلې شونډې د هغې په شونډو کېښودې ، لږ وروسته دواړو یو د بل تنیو ته لاسونه ورتېر کړل. د کمیس وروستی تنی یې پرانېستلې چې د تېلېفون آواز شو ، ګلاب په غوړېدو غوړېدو تېلېفون ته ورغی:

- په غضب شئ ، وخت او ناوخت نه ګورئ !

د تېلېفون غوږی یې په تاو پورته کړه:

- هلو ! ګلاب یم.

له مخامخ لوري له سلام اچولو پرته ځواب ورغی:

- څنځیره ! نه مې درته ویل چې په دې ډمه مې پکړی. په زمکه مه وله ، در یې وله ! پنځه کاله دې د دې پاڼه وانه پروله.

له دې سره تېلېفون ژر بند شو.

د ګلاب سر خلاص نه شو ، سودا ورولوېده ، ژر یې بېرته د تېلېفون په کولو لاس پورې کړ ، خو لا یې وروستی شمېره نه وه وهلې چې کاتیا له لاسه راوښوه:

- هېڅ آداب دې نه دي زده ، ما خو درته ویل ، بیړه مه کوه چې داسې دې تېلېفونونه اورېدل ، زه دې ولې لوڅولم ؟

ګلاب وررغبرګه کړه:

- لږه او درېږه ! څه مهمه خبره ده.

کاتیا ژر ځواب ورکړ:

- په بلا یې ووهه ! د تېلېفون مزی راوباسه ! اوس دې زه راپارولې یم ، څه ! د خوب کوتې ته ځو.

دا ځل دواړه برېښه شوي وو چې بیا د تېلېفون غږ شو او چې څو د کاتیا پام کېده ، ګلاب په منډه تېلېفون ته ځان ورساوه.

- هلو !

ځواب یې واورېد:

-زه جلال الدين ، ستا تره يم . پلار دې له غوسې درته نه دي ويلي ؟ زه به يې در سپينه کړم .
گلاب حيران شو :
-ولي څه خبره ده ؟
تره يې ځواب ورکړ :
بنځه ډمه دې د سړي سره ونيوه .
گلاب په خبرو کې ورو لوبد :
-لږه اشاره ابا هم را کړه ؟ لږه مو کړه که در نه ختا شوه ؟
-هو ! په هماغه دم مو له هغه خنځير سره يو ځای ؟
-چا ؟
-نسيم وراره ، زوی دې !

گلاب په غرور ورغبرگه کړه :
-وا ، شاباس ! نره ! دی هم گولی ورولی شي .
تره يې هم په غرور ځواب ورکړ :
-دوه جاغوره يې پرې تش کړي .
دا ځل کاتيا په ډېرې بې صبرۍ د گلاب له لاسه تېلېفون راواخيست او په شرک يې په مخکې کېنود ، بيا
يې په بې شرمۍ د تېلېفون مزی راوکېښ .
-درته ومې ويل چې د تېلېفون مزی راوباسه ، که مې اشتها وسوه بيا چې راته په زاريو مې هم شې ؟ ولاکه ؟
گلاب ژر په ننوتو شو :
-سمه ده گرانې ! هرڅه منم ، ملامت يم ؟ خودا ډېر مهم تېلېفون و .
کاتيا وپوښتل :
-له کومه ځايه ؟
گلاب ځواب ورکړ :
-له پاکستانه ، له کوره ؟
-مېرمن دې وه ؟
گلاب په غوسه شو .
-دا غوا راته مه يادوه !

کاتیا موسکی شوه .
- له کله راهیسي درباندي دومره گرانه شوم ؟
گلاب په مکیز ځواب ورکړ :
- ته تل په ما گرانه وي .
بيا يې اوږد اوسيلي وکړ :
خو دا گرانبست راته ډېر گران تمام شو .
هغه هم حيرانه شوه .
- ولي څه خبره ده ؟
- گلاب ژر ځواب ورکړ :
- له مېرمنې خلاص شوم .
- هغې په تعجب وپوښتل :
- دا څه وايي ؟ مړه شوه ؟
- نه مړه نه شوه ، مړه يې کړه .
- چا ؟
- هغه په غرور ځواب ورکړ :
- زما زمری زوی .
هغه نوره هم حيرانه شوه .
- دا څنگه ؟ ستا زوی خپله مور ؟
په آرمه يې ځواب ورکړ :

- هو کاتيا ! دا زموږ رواج او رسم دی چې بنځه له خپل مېړه پرته له هر پردي سره په زنا او خطا په هماغه
دم وژني .
- هغې ټوپ کړ :
- دا څه وحشت دی ، زوی خپله مور ؟
هغې ته نوره هم سودا ورولوېده :
- نو ما او تا خو هم واده نه دی کړی ، که ستا زوی ماله تا سره وويني !!
گلاب په سره سينه ځواب ورکړ :

- د ښه مرغه لاداسې پېښه نه ده شوې چې چا دې خپل نارینه له پردې ښځې سره په زنا او خطا وژلی وي؟
کاتیا د سټي استدلال وکړ:

- ته دا عدالت بولي؟
ګلاب په بېرته ځواب ورکړ:
- اوس به څه د حقوقو لکچر درکوم، رانږدې شه چې په هر څه تېره کېږدو او سر له سبا د واده پلانونه جوړ
کړو. اوزما د زمري زوي لپاره د يو بلنليک چاره هم وسنجوه.
ګلاب له هغې لاسونه راتاو کړل، خو کاتیا ژرد ده لاس له خپلې اوږې پورې واهه.
- نو که ستا زوی دلته ما له چا سره په دې کار ونيسي؟
ګلاب د سټي ځواب ورکړ:
- چې له مور سره يې وکړل، ميرته څنگه پرېږدي؟
- کاتیا لکه په ماغزو کې يې چې کړنگ وشي، په غوسې د خوب کوتې ته لاړه. په بېرته د کاليو په
اغوستلو شوه او له ځانه سره ګډه شوه:
- دا وحشت دی، ظلم دی؟
ګلاب ژر بيا په زاريو شو:
- نن خوپاتې شه! سبا به په هر څه په تفصيل رڼا واچوو.
ګوره! زموږ عنعنې که بدې لري، ښځنې هم لري.
خو هغې په زور له هغه خپل لاس راکښوده، او د تل لپاره يې له ده سره پنځه کلنه دوستي پرېښوده.

سلواکيا. براتسلاوا
د 2003 ميلادي کال د نومبر 23

د خیر کار

د دروازي په زوره وهل او د باندې په کوڅه کې د وسله والو طالبانو شور او زوږد ټنگ ټکور ټول پروگرام گډوډ او له ټولو یې آرام او خوښي وټنښتوله ، ټول له یوه سره په منډه په کوټو کې خواره او د هېچا له خولې سونې قدرې ونه خوت ، ټولو یوه بل ته رډ رډ کتل ، خولويې دروازي ته هېچا زړه نه ښه کاوه ، نابېره جنت گل ته یو کس وړاندیز وکړ:

- جنرال صاحب! ورووځه ، که موږ هر یو لاسته ورشو ، ولا چې په وهلو خو مو پوستکي وباسي .
جنت گل په خپله اوږده ږیره لاس را کښود ، کلمه یې په ځان چوف کړه او د دروازي په لور ، ځولی- ځولی- ور روان شو:

له دروازي د باندې د وسله والو طالبانو گواښونو یې په وجود کې وینه وچه کړه ، خوزپورتیا یې له لاسه ورنه کړه ، لویه دروازه یې پرانښتله ، یوازي له دروازي یې سر لېشان وروویست او بیا په عجز او زاریو سر شو:

- صاحب! زه پخپله طالب یم ، جنرال یم ، د پولیسو په قوماندانۍ کې یم ، ؟ هسې دې ځوانانو ته دې خدای انصاف ورکړي؟.

لا خبره یې بشپړه کړې نه وه چې له د باندې یې کلکه خپېره وخوړه .
- چوپ شه منافقه! د طالب نوم په ځان مه ږده ، که نه اوس دې دا شاجور په گېډه درتشوم .
جنت گل په ورو سر رادننه کړ ، خولویه دروازه یې هماغسې تړلې پرېښوده او بیا د دروازي له شا په زاریو شو:

- په خدای قسم خورم که چا هېڅ شی کړی وی .
وسله وال طالب وغورېد:

- د دوکنو ساز مو عالمونه په سراخېستي وو او ته منافق وایې چې هېڅ شی ؟ .
جنت گل بیا ځواب ورکړ:

- صاحب! بنادي خو خامخا څه خندا او ساتیري غواړي ، خوزه په دا سپینه ږیره درته قسم خورم ، که چا باجه او یا دوکنه وهلې وي .
وسله وال طالب پوښتنه وکړه:
- او که مو بیا درسره پیدا کړل:

جنت گل ځواب ورکړي:

- بس غرغره مو کړئ! ما خو په قوماندانۍ کې ټوله دنیا پېژني.

وسله وال ملا وويل:

- چې داسې ده د دې دوکنيو غږ مو له کومه راته؟

جنت گل ځواب ورکړ:

- دا هسې د تېلو بوشکه او لويه د اغېلو کاسه وه.

وسله وال ملا په غوسه شو:

- منافقه په دا سپينه بېره درواغ مه وايه.

جنت گل بيا په قسمونو سر شو:

- په خدای قسم خورم ملا صاحب!؟

د ډلې مشر ملا لږ څه آرام شو:

- ښه چې قسم خوري.. هغه کسان او هغه شيان دلته را حاضر کړه:

جنت گل وويل:

- په سترگو! خو سوال درته کوم چې هلکانو ته به څه نه وای.

وسله وال ملا وويل:

- که له کاسې او بوشکې داسې لعنتي ساز جوړولی شي، بڅښم يې.

په جنت گل کې په دې خبره سا وچلېده، ژر په هغو زلمو پسې ورغی او په بېرې يې هغه دوه زلميان، بوشکه او کاسه حاضر کړل.

ملا له دروازې ورغې کړي:

- د باندې يې راوباسه!

جنت گل زړه نازړه دروازه خلاصه کړه.

- بيا ملا له زلميانو وپوښتل:

تاسو دې خدای ووهي چې باجه او دوکڼه مونږه دي وهلي؟

زلميانو په زړورتيا ځواب ورکړ:

- په خدای قسم خورو.

بيا نو ملا امر ورکړو:

- ښه نو شروع کړئ چې اوس مو دروغ او رښتيا معلوم شي.

زلميانو دستي د بوشکې او کاسې په وهلو پيل وکړ. ساز لکه جادو په ټولو وسله والو داسې اغېز وکړ چې يوه د درېدلو بولنه نه ورکوله، خود ډلې مشر وويل:

- یره دا د کافر شيان خو ولاکه د باجې او دوکڼې سره وپېژني.

وروسته يې زلميانو ته کړل:

- ښه تاسې اوس ورسره يوه سندره هم گډه کړې !
زلميانو پوښتنه وکړه:

- کومه سندره !

له يوه طالبه غير ارادي ووتل:

- په طالبانو پورې دې کومه سندره نه ده ياده ؟

زلميانو د سټي ځواب ورکړ:

- طالبه ډېر مې يادېدې ؟

د طالبانو مشر په منډه ځواب ورکړ:

- بس د ښې منځ دې ووېشت.

بيا زلميانو سندرې پيل کړه او چې سندرې ټول پسې واخېستل ، نو د طالبانو مشر لکه جادو چې پرې

وشي ، نابېره له خولې ووتل:

طالبه خدا پرېو به ملا شي

په کتاب پروت يې يادوې شينکي خالونه

او بيا لکه له خوبه چې راکښيني ، د سټي يې امر وکړ:

- هلکان پرېږدئ ، ځکه لوظ مو ورسره کړی ، لوظ نه ماتوو ، دا کاسه او بوشکه راواخلئ ، ټوله خبره په

همدې شيانو کې ده.

بيا يې هلکانو ته مخ کړ:

- ځئ کور ته ! معاف مې کړئ ! لوظ نه ماتوو ، خو کاسه او بوشکه پرېږدئ. دې ښارښتي شي چې په موږ

ښارښت راوست ، ستاسو لاسونه بيا کله اوږدېږي ، بيا به ترسهاره گډه ياست.

- د دوی له منځه د يوه طالب له خولې غير ارادي ووتل:

- ملا صاحب رښتيا وايي ، که لږ دا ساز اوږد شوی وای ، ولا چې زه يې په گډه راوستی وای.

بل هم د ده په پله وويل:

- ولا چې زما اوږدې يې هم له مستې و خو ځولې.

دربيم طالب پوښتنه وکړه:

ملا صاحب ! بوشکه او کاسه چېرې وړو ، وړو يې چې چېرته مجلس پرې تود کړو ، که څنگه ؟

ملا په قهر شو:

- بوشکه او کاسه بلې دنيا ته.

بيا يې وويل:

- بس څومره چې دې د کافر شيانو ته ورگوري ، په تاسو د منکراتو پيريانو کښېښي.

بيا يې په زور غږ کړ:

- راواخلي دا لعنتي شيان چي ولايت ته يې د معجزې كيسه تېره كړو ، بيا هغوی پوه شه او فرمان يې .
بوشكه او كاسه يې راواخېستل او په راسبا يې نېغ د ولايت د امير مخې ته كېښودل .
امير چې څنگه له حاله خبر شو ، هغه هم خورا حيران شو او په حيرانتيا يې وپوښتل :
- رښتيا وايي ؟!
ملا ځواب ورکړ :
- په خداى قسم خورم كه دې له سم ډول سره پېژندلى واى ، داسې غريبه يې كاوه چې څه يې كوي .
بيا د ولايت امير د امر بالمعروف او نهى عن المنكر رنځيس ته مخ ورواړاوه .
د امر بالمعروف او نهى عن المنكر رئيس وړانديز وكړ :
- دا مخلوق كه هر څومره بند كړى ، يو سوري په هر شكل چې وي ځان ته راوباسي .
والي ته هم خدا ورغله .
- او يوه لار ځانته پيدا كوي .
بيا لږ څه جدي شو !
- ښه چاره څه ده ؟
رئيس ځواب ورکړ :
- بس منكرات چې دومره چالاكي كوي ، موږ يې هم ټول سوري بايد وربند كړو .
امير وپوښت :
- د دې معجزې په باب څه وايي ؟
رئيس په بېړه ځواب ورکړ :
- بس حكومت او يا مشر ملا ته وړانديز وليكه چې د داسې بوشكو او كاسو په وارداتو دې بنديز ولگول شي .
- امير وويل :
- او دا چې راغلي ؟!
رئيس ځواب ورکړ :
- د راغليو په اړه دې سر له سبا په لوډ سپېکرونو کې اعلان وشي چې ټولې دا ډول كاسې او بوشكې دې
زموږ ادارې ته وسپاري .
امير يې په بېړه وړانديز تصديق كړ :
- بس زه همدا اوس دا د خير كار دستخطوم .
رئيس يې په ملاتړ وويل :
- او زه دا اوس خپلو طالبانو ته امر كوم چې په تطبيق يې لاس پورې كړي .

براتسلاو - سلواکيا

د 2004 ميلادي کال د اپريل 20

هم دين او هم دنيا

مولوي سيد کريم چې څنگه دريشي وويستله ، په بېړه بيا کټه پورته شو ترڅو يې د الوتکې د اوږده سفر ستړيا ليري او د څه شپې لپاره يې سترگې سره ورشي ، د شپې لس بجې وې چې د سر څړيکو او درد له درانه خوبه راکېناوه ، گروپ يې ولگاوه ، بيا بيت الخلا ته لاړ او چې بېرته راوگرځېد دستي يې يخچال پرانېست ، ترڅو څه وڅکي ، ځکه په سرخوږۍ سر بېړه يې حلق هم له تندې ښه پوره وچ شوی و . د يخچال له پرانېستلو سره سم يې عجيبه فکرونه زړه ته لار وکړه .

- دلته خو داسې بوتلې دي چې هېچرې مې نه دي تر سترگو شوي ځېنې به ضرور د ستړيا او سردردۍ وي .
بيا يې په ورويو کوچنی د "ودکا" د شرابو بوتل راواخېست :
- دا به هرومرو څه دارو وي ، دلته خوشې شيان نه دي ، زه خو سردردۍ مې کړم .
خو بېرته په زړه کې وروگرځېدل :
- دا کافران ډېر ټنگان دي ، هسې نه چې چېرته شراب مراب نه وي ، د کلونو عبادت به په اوبو لاهو کړم .
مولوي د شرابو بوتل سترگو ته ښه را نژدې کړ :
- د شرابو رنگ لکه چې سپين وي !!
د ودکا بوتل يې بېرته کېښود ، سترگې يې د ويسکي په بوتل ولگېدې :
- دا راته شربت ښکاري ، خو خدای دې وکړي چې دارو وي ، هسې تشه کولا مولا نه وي .
په ورويو د بوتل سر پرانېست ، خو زور يې پرې ونه رسېد . بوتل يې په زمکه کېښود ، سترگې يې په بل بوتل (کنياکو) ولگېدې ، له ځانه سره يې کړل :
- خدای مې دې غاړه نه بندوي ، دا بوتل راته روغ ښکاري .
بيا په ټول زور سره د بوتل په پرانېستلو شو :
د مخه تردې چې له بوتله لږ څه گيلاس ته راوځنځوي ، بوتل يې سپر مو ته نږدې کړ .
- دا خود يوناني شربت غوندې بوي کا .
لږ چرتي شو :

- شی خو معمولی شربت نه دی ، هر شی چې دی ، يا شراب دي او يا دوا ؟
بيا ورپه زړه شول :
- وايې دا د کافر زامن ځېنو دواگانو ته هم شراب وراچوي هلته چې د اسلام هېواد دی ، څومره به مو په ناخبرۍ کې ځکلي وي ، دلته چې د کفارو ملک دی ؟ خدای دې راته عفو وکړي .

خو بيا يې سترگو ته هغه بل بوتل "ويسکي" چې لايې په يخچال کې بېرته نه واېښی ، ودرېد :
-ته راځه دا هم بوي کړه .

مولوي د کنيا کو بوتل په خورا احتياط بېرته يخچال ته کړ او د "ويسکي" په خلاصولو شو ، د بوتل سر
په سختۍ خلاص شو . هغه يې هم سپړمو ته وروړ او چې ورته بوي يې سپړمې و تخنولې خورا حيران شو :
-عجيبه ؟ دا خو ټول يو شان دي ؟ .

ژر يې لومړنی د "ودکا" بوتل ته لاس ورتير کړ او په بېره يې سرور پرانېست . هغه يې هم ژر وازمايه ، دا
ځل يې حيرانتيا نوره هم زياته شوه او څه غلی شان له ځانه سره وېرېد :
-دا خو ولاکه بل شی وي ؟ تو لعنت په شيطان .

مولوي په شرک سر خلاصی بوتل بېرته يخچال ته ورتير کړ . ناهیلی او اندېښمن بېرته په کټ کې وغځېد
، خو لږه شېبه تېره نه وه چې بېرته له ځايه راپاڅېد . دا ځل يې په زړه تلو بزيون ورووړېد :
-ته راځه ، دا د خنځير شى چالان کړه ، چې په دنيا کې څه خبرې دي .

د تلو بزيون په روښانه کېدو اتومات CNN چلا شو . د دې کانال په خبري سروېس کې د جورج بوش په
باب مطلب ويل کېده . مولوي په قهر له ځانه سره وويل :
-دا بلا خو په هر کانال کې لږېر کېږي . په پېښور کې ، په کابل کې ، په دوبي کې ، هر چېرې ؟ رنگ يې ورک
کړه .

دستي يې بل کانال ونيو ، دا د الجزيرې خبري کانال و ، په هغه کې بيا د بن لادن خبره لره بره کېده او
هر و مړ و د هغه په اړه کوم مطلب خپرېده ، مولوي ته د هغه ليدو هم خوند ورنه کړ .
-ته خو په غضب شې ، دنيا ته دې اور واچاوه ، په شرمو دې ټول عالم اسلام وشرماوه .
ژر يې بيا بل کانال کړ . دا د MTV د موسيقي ځانگړی کانال و ، په خپرونه کې مادونا په نيمه برېښه حال
کې له نخا سره يو ځای سندرې ويله . د مولوي سترگې چې څنگه د هغې په رانښکاره شوو تيونو ولگېدې ،
ژر يې سترگې واړولې .
-خدايه ! پرده مې وکړې !

په بېره يې دا کانال هم واړاوه ، بل کانال د فرانسې و چې يورو مانتیک هنري فلم يې خپراوه ، مولوي يوه
شېبه ورته ځيرو ، خو دقيقه لانه وه تېره چې د فلم د اتلانو غېږه په غېږ کېدل او د يوه بل برېښه بيا په
مولوي پيريان راوستل . نابېره يې غلې شان چېغه کړه :
-دا څه حال دی ؟؟ دا خو له يوې مخې بې لارې کانالونه دي خداى دې معافي راته وکړي .
له ځانه سره يې وويل :

- یو بل کانال چالانوم ، که هغه هم بې لارې و ، بس ځان هسې نه گنهنکاروم ، بېدېرم .
بل کانال د برېنډو فلمونو سوداگریز کانال و . مولوي لکه مچۍ یې چې وچيچي چېغه کړه او په قهر له
ځایه راوړ شو :
- خدایه له غضبه دې امان غواړم ؟ لعنت دې په شیطان وي ؟ دا څه نخږې دي ؟ ژر په پرستن ورننوت او لکه
بېرېدلی چې وي په روښانه گروپ کې یې د خوب تاییا وکړه ، خو د یخچال شربتونو او د تلویزیوني
خپرونو چرتونو ترې خوب داسې وړی و چې په گرانی یې بېرته رانیولی شو . په دې سربېره یې د سرد درد
کړیکې هم گړۍ په گړۍ زیاتېدې . پوره درې څلور گړۍ یې ځان په اړخ و اړاوه را و اړاوه ، خو خوب یې
له سترگو تېښتېدلی و ، د لیوني په څېر له ځانه سره په خبرو راغی !
- خدای دې راته معافي وکړي ، هرڅه چې وي حکم یې ، که شراب هم وي ، کفر ته خو څه پرې نه خېژم ، له
دې مې ډېر لوی گناهونه کړي ؟ .
ژر یخچال ته ورغی او په ورو یې پرانېست .
- بس اول د همدغه سپین بوتل مزه گورم .
په ورو یې د "ودکا" له بوتله گیللاس ته شراب راوځنځول ، د ودکا څکلو یې مری ترڅه غوندې کړه ، ویې
ویل :
- ولاکه بل شی وي ؟!
بیا یې ورو تلویزیون هم پسې ولگاوه .
- دا د ایتالیا کوم کانال و چې دوه جوړه میینان پکې برېنډ او یو د بل په رودلو بوخت وو ، ملا څو ځلې
سترگې پټې ، خو تلویزیون یې گل نه کړ ، یوازې همدومره یې وویل :
- خدایه ! معافي ، معافي ، توبه ، توبه ! ستا گنهنکار بنده یم .
بیا نو د ملا سترگې له تلویزیونه لیرې نه شوې او چې د ودکا اثر یې ماغزه لږ څه گرم کړل ، په ورو یې
ووویل :
- ایله چې دا سرخوږی مې ودرېد .
دا ځل یې بیا په زړه کې څه وگرځېدل .
- راځه دا ځل د دې بل بوتل خوند وگوره .
دستي یې ویسکي په سر را و اړاوه .
- دا خو هم هماغسې خوند که .
او چې لږه شېبه تېره شوه ، نو د ملا له خولې غیر ارادي ووتل :
- ولا چې تبه مې وشلېده ، دا ځل دا بل گورم ، چې څه را کې پاتې وي ، گوندې هغه یې جارو کړي .
خو د مخه تر دې چې مولوي کنیاکو ته لاس کړي ، لکه پوهېدلی چې وي ، نشه کېږي ، څه صبر یې وکړ او
ښه پوره شېبه د فلم عشقي صحنو له ځانه سره بوت .

- او الهي! د قدرتونو دې جار شم، په قلم دې رسمه کړې، په ليدو يې سړي مېرې نه.

او چې خو صحنې يې پرله پسې وليدې، بيا يې بل کانال واراوه.

دا ځل د پاپ مشهوره سندرغاړې شکريه سندرې بلله چې ترډېره نيمه برېښه وه، په مولوي دا ښه ولگېده، زړ يې له ځانه سره کړل:

- واه! قربان خودې شم، ته اودرېره چې زما دا چرتونه لږ نور هم جوړ شي.

د کنياکو بوتل يې په گيلاس کې راوځنځاوه، درېيم گيلاس مولوي وروپسې واخېست، نور ترې هرڅه هېر شول چې چېرې دی او څه کوي، په بېړه د تلوېزيون د کانالونو په اړولو سر شو.

له ځانه يې وپوښتل:

- هغه لعنتي کانال څه شو؟ هغه برېښه؟

او چې خو کانالونه يې تېرو بېر کړل، نو نابېره يې له خولې چېغه ووتله!

- بس دا دی پيدا شو!

دا ځل يې د وروستي ځل لپاره له ويسکي غړپونه وکړل او په لږه شېبه کې په يوه ساه په لنډو وقفو کې د شرابو وړې بوتلې چې ايله خو گرامه وو، وڅکلې، خو وايي چې د لمدو خټو لږې اوبه بانه وي، مولوي نور په خود کې نه و. په خپل کټ وغځېد او د مستي او خدا په عالم کې يې تر سهاره د برېښو فلمونو نندارې ته شپه سبا کړه.

سهار وختي چې د ده نور ملگري او د سيمينار برخه وال له خوبه راپاڅېدل، د ملا ايله نوې سترگې سره ورغلې او په درانه خوب ویده شو، خو په تلوېزيون کې برېښه فلمونه لا هماغسې د تلوېزيون په پردې لږېر کېدل.

د هوټل په رستوران کې له مولوي پرته د سيمينار ټول برخه وال حاضر وو، او لږه شېبه په نهو بجو ټول بايد له دغه ځايه د سيمينار د جوړېدو ځای ته لېږدېدلی وای. د مولوي غيابت ټولو ته سودا ورواچوله، يو تن له نورو وپوښتل:

- ملا صاحب، څنگه نه ښکاري؟

بل تن چې په الوتکه کې د ملا تر څنگ ناست و، ځواب ورکړ:

- ملا لږ څه ناسازه ښکارېده، هسې نه چې د شپې بې خوبه او اوس خوب پرې غلبه کړي وي.

ورانديز وشو چې مېلمه پال يې بايد پوښتنې ته ورشي چې څه بل څه پرې نه وي شوي؟

مېلمه پال په دې خبره د سټي له ځايه ولټېد او نېغ د ملا کوټې ته ورغی.

په ورو يې د ملا د خونې دروازه ووهله، خو هېڅ ځواب ور نه کړل شو، بيا يې په زوره دروازه ووهله، خو بيا يې هم هېڅ وانه وربدل. دا ځل يې د دروازې تر شا ورو ورغېرکې:

- مولوي صاحب!

د مولوي په اورېدو ملا په ورو وټوځېده او ځواب يې ورکړ:

- درخټم. سرمه لږڅه دروند دی.

مولوی ژر کالي واغوستل، په بېره يې پرانېستي بوتلونه واپول او تش يې باطله دانی.

ته کړل، ترڅو چې مولوي ځان جوړاوه بيا د سيمينار ټول برخه وال له هوټله په وتلو شول.

د سيمينار گډونوال يو يو له دروازي وت چې نابېره د هوټل له ادارې غږ شو:

- د 320 خونې ښاغلی دې حساب تصفيه کړي.

- د 320 په اورېدو د ملا رنگ زيږ شو.

دستي يې ورغبرگه کړه:

- زه يم، د څه شي حسابي، له مېلمه چا حسابي غوښتي؟

له مديريته په بېره ځواب ورکړ شو:

- د خښاک او فلم 300 ډالره.

د دې رقم په اورېدو مېلمه پال ژباړن حيران غوندې شو، ژر يې وپوښتل:

- مولوي صاحب! دا څه وايي، څنگه شراب خو به دې نه وي؟. مولوي ژيړ او سور شو، خو بله چاره نه وه

اعتراف يې وکړ.

- نوم يې مه اخله، بس په خولې برغولی کېږده، چې څوک درنه گوره خبر نه شي، د الله شرمنده ښه يم، نه

د اولس.

او بيا يې په حيرانۍ وپوښتل:

- دا نو دومره گران دي؟

مېلمه پال ورغبرگه کړه:

مولوي صاحب! سل ډالره د برېښه فلم دي، دلته هر څه په پيسو دي.

ملا چې فکريې کاوه، هېڅوک ترې خبر نه دي، نور هم له شرمه غږي سست شول، ناڅاپه يې له خولې

ووتل:

- هم دين او هم دنيا؟ خدای دې له دې حاله مسلمان ساتي.

بيا يې ورو د پطالنه جيب ته لاس کړ، درې سل گوني ډالري نوټونه يې ترې راکښل او په تلوار موټر ته په

سيمینار کې د گډون په موخه پورته شو.

سلواکيا، براتسلاو

د 2004 ميلادي کال د فبرورۍ 16

د قاتل په لټه

د نیمې شپې د دروازي ټک ټک نه یوازې له درانده خوبه راکېنولم ، بلکې ویره یې هم زما مله کړه ، په کراره مې له بېستني په ورو غږ کړ:

- څوک یاست ؟

- د دروازي تر شا ستومانه غږ واورېدل شو .

- وبخښئ ! دروازه پرانیږئ !

ما ډېر ژر دی وپېژاند ، په بیرته دروازي ته ورغلم او دروازه مې پرانېستله .

- سلام شوستر ! په دې نیمه شپه کې ! خیریت خوبه وي ؟

هغه له وعلیکم پرته په رېږدېدلي غږ ځواب راکړ:

- غواړم په یو چا خپل زړه سوړ کړم او سړیې پرې کړم .

د ده پرېکړې حیران ، دريان کړم ، له خولې مې ژر ورووتل:

- خیر دې وي ، څه خبره شوې ؟

ژر یې ځواب راکړ:

- په دې دې هله خبروم چې ډاډ راکړې ، چې دا کار دې له وسې څومره پوره دی ؟

زه موسک شوم .

- په ما دې گومان راځي ، چې زه دې څوک ووژلی شم .

په ورو یې ځواب راکړ:

- زه نه وایم چې ته یې ووژنه ، خو څوک راته پیدا کړه . زما هیله او امید هم ته یې ، دا راز یوازې له تا سره

شریکوم . په دې چې ته مې د خپل شرقي او افغاني کلتور له مخې نشې محکومولی .

او سیلی یې وویست او خبره یې داسې وغزوله .

- دا ډمه ، بې وجدانه ؟ .

په خبرو کې ورو لوبدم .

- څوک یادوې ؟ ولې څه یې کړې چې دومره یې پېرسولی یې ؟

ویې ویل:

- زما بنځه ، دا تایوانی بیزو ، دالولۍ ، له ما سره جوخته له خپل لوند سره یوځای کالېفورنیا ته

راورسېده ، او په همدې هوټل کې یې له خپل لوند سره زما سره څنگ کې کوټه کرایه کړه .

بیا یې سوړ او سیلی وویست:

- ای کاشکې پو مبیله عقله چې وروستی وای؟ پوهېږې همدا یوه اونۍ د مخه مې د خپل ملکیت (70) برخه دې ته او (30) برخه د اولنۍ بڼې نه زېږېدلو زامنو ته په نامه کړه. په خبرو کې ورو لوبدم.

- نو ولې دې داسې بیرې وکړه، ته خولا ځوان یې، داسې پریکړې خو هغه څوک کوي چې د گور په غاړه ناست وي.

ځواب یې راکړ:

- میاشت وړاندې داکترانو راته وویل چې د زړه رنځ مې په بحراني حالت کې دی او هره شپه کېدای شي، د قبر مېلمه شم. ما د دې لپاره چې له مړینې وروسته دا ډمه تایوانۍ له میراثه محرومه نه وي او د زامنو له شره مې ژغورلې وي، دا کار وکړ او دې چې څنگه خپل کار وکړ، یوه ثانیه یې هم ماته ونه کتل. اوس چې فکر کوم دې له هماغه د واده له پیله زما میراث ته سترگې پټې کړې وې. په ډاډ یېنه مې ورته وویل:

- زه خدای به هر څه اسانه کړي، څه اوس بېده شه، سبا به بیا په آرامه سره پرېکړه او مشوره وکړو. خو وړاندیز پرې بڼه ونه لگېد:

- تر سبا به زما زړه له قهره وچوي، زه مې په زړه باور نه لرم، غم یې لکه غر په ما ولاړ دی، غواړم نن شپه دا هر څه سر ته ورسېږي او یا دې ډاډ راکړ شي.

بیا یې په کراره شان پسې اوږده کړه:

- زه د دې کار لپاره چې څومره ژر وشي، چې څه لرم او نه لرم د ټولو ورکړې ته چمتو یم. ما بیا سکون او آرام ته راوباله:

- څه خدای به هر څه اسان کړي، په دې نیمه شپه کې په دومره بیرې دا کار ناشونی دی. خو هغه لکه زما خبره چې نه وي اورېدلی - وویل:

- زه پوهېږم، خو زه تر سل زرو ډالرو پورې همدا اوس د قاتل له سره قربانولی شم. بیا بېرته د هغې په غیبت سر شو:

- دالولۍ پوهېږې چې زه مرم، څه آسمان به رالوېدلی وای چې زما تر مړینې یې صبر کړی وای، بیا یې چې ټوله جرمني په ځان اچولی وای خپل کار یې و، زه خو په رښتیا د زړه رنځ لرم، خولا له زوره نه یم ولېدلی او په داسې حالت کې نه یم چې د دې ډمې د جنسي غریزې ځواب ونه وایم.

زه یې اندېښنه ته چرت وړی وم او نه پوهېدم چې په دې نیمه شپه کې یې څنگه مرستې ته وردانگلی شم، په ورو مې بیا د غوږه ورتیره کړه:

- زه تا درکوم، څه اوس پرېوزه! سبا به داسې یو سړی په لاس درکړم.

په دې خبره له خوشالۍ وغوړېد، ژر یې پوښتنه وکړه:

- زه ډاډه اوسم ، سرونه به پرې شي .

بيا يې وويل :

- زه هم دې عمل ته تيار يم ، خو هسې نه چې رسوا شم او دوی راڅخه دمخه شي .

ما بيا ډاډ ورکړ :

- څه بې غمه اوسه !

له دې شېبې وروسته مې د قاتل په لټون شروع وکړه ، خو په امريکا کې داسې کسان چې يا ما او يا زما دوستانو پېژندل ، يا خو بنديان او يا هم نادرکه شوي وو .

شوستر شپه او ورځ او هره گړۍ زما کوټې ته د دې معاملې له پاره ته او راته ، په څلورمه ورځ له جرمني داسې يو قاتل راوړسېد ، له هوايي ډگره سيده د شوستر کوټې ته ورغلو :

شوستر زموږ په ليدو وغوړېد او پرته له دې چې قاتل ته د روغېر له پاره لاس ورکړي او يا ترې د قتل بيه وپوښتي ، سمدلاسه يې خپل د پېلومات ته لاس کړ او له ما سره راغلي قاتل ته يې وويل :

- ما ده ته د (50) زرو ډالرو ويلي ، خوزه درته له لکو زيات چک لاسليک کوم ، دا ټول له تا قربان . بيا يې په ورو بکس پرانېست او موجود ډالري يې زموږ سترگو ته ونيول .

- اوس مو باور راځي او که نه ؟

خو د مخه تردې چې د ډالرو بکس پرانيزي ، په رېږدېدلي غږ يې له راغلي کس وپوښتل :

- څه وخت دا زېري راباندې کولی شي ؟

قاتل دستي ځواب ورکړ :

- همدا نن شپه .

د شوستر په سترگو کې د خوشالۍ او ښکې په نڅا شوې .

- رښتيا !

قاتل ځواب ورکړ :

- ډاډه اوسه ! په همدې مېز يې سرونه رانه وغواړه .

شوستر بيا هم وپوښت :

- دا امکان لري ، ته دومره ماهري يې ؟!

قاتل ځواب ورکړ :

- بې غمه اوسه !

شوستر په دې ډاډه پېره د پيسو بکس بيا پرانېست او په شمار شميرلي د (100) زريزو ډالرو بڼه دهغه په گوتو کې کېښوده .

بيا يې ورو شان وپوښت :

- بس دی ؟
قاتل حیران شو :
- څه چې ستا خوښه وي .
شوسترو ویل :
- زما خو ټوله هستي له تا قربان ده .
قاتل هم بیا ډاډ ورکړ :
- زه به هم په ټول قهر سره دا سرونه قلم کړم .
شوستر له خوښۍ وغوړېد :
- بس چې سرونه ووینم ، نور انعامونه دې هم خپل دي .
بیا یې د وروستي ځل له پاره قاتل وپوښت :
- بس زه د دې سرونو د لیدلو په خوبونو کې ویده شم .
قاتل ځواب ورکړ :
- ډاډه اوسه ! دا خوب نه رښتیا دي .
شوستر غیرارادي چپغه کړه :
- ته رښتیا وايي ؟ بیا یې قلم راواخېست او ویې ویل :

- دا دی زه د (50000) بل چک هم لاسلیک کوم ، خو په چک یې قلم نه و راکښلی چې نابیره په محکمه راولوېد او چې موڅو پام کېده بیا یې په خوله کې ځگونه راغلل او سترگې یې د تل له پاره پټې شوې .

براتسلاو ، سلواکیا
د 2004 میلادي کال د مارچ 20

کناه او سزا

- نن باید دا غلا معلومه شي ، غل يې بايد په سزا ورسول شي . زه نو نورې داسې گډوډۍ نشم زغملی .
ميز يې په زوره وواهه او بيا يې په لوړ غږ پسې زياته کړه .
- پوهېږئ !؟ زه دلته څومره زور او اعتبار لرم ، تاسې زما په زور نه ياست خبر . توبه ! له کبره ، هر څه مې
په وس پوره دي ، په پارلمان کې ، په کابينه کې او خپله صدراعظم هرچېرې لاس په نامه اشنايان لرم . د
دې ښار د پوليسو مشر مې همدا پرون مېلمه و ، زه به په دې غله خپل زړه خامخا تشوم . دا نمک حرامه !
د ناستو کسانو لويې برخې يې په ملاتړ په يوه اواز وويل :
- نمک حرامه .
بيا د ادارې مشر په لوړ غږ گواښ وکړ :
- دا سړی بايد را په گوته کړئ ، که نه ټول د مخې کډې وټړئ !
يوه تن په کراره شان پوښتنه وکړه :
- صاحب ! د وچوله غمه لامده څنگه سيزئ ؟
رئيس په غوسې سره ځواب ورکړ :
- چې داسې ده ، نو ولې سړی نه رابښئ !؟ غواړم چې ځان او ټوله اداره يې له شره خلاص کړم . نن يې له
دفتره د فکس ماشين پټ کړ ، سبا ستاسو جیبونه هم وهلی شي . دا بې وجدانه نه چې گوښه ، بلکې نېغ
بايد زندان ته واستول شي ، دا ځل به په هېچا زړه ونه سوزوم هېڅکله .
رئيس څو ځلې "هېڅکله" تکرار کړه او بيا يې ناست کسان مخاطب کړل :
- نن له تاسو يو کس بايد چې زندان ته لاړ شي .
وروسته يې په سره سينه وويل :
- دا به ډېره ښه وي چې سړی رابښئ ، زه ډېر وخت نه لرم ځکه چې وزيراعلی يو ډېر مهم ملاقات ته
غوښتی يم .
ناستو کسانو يوه بل ته وکتل ، او ټولو دې ته سترگې لکې ونيوې چې څوک به د ادارې مشر ته د غله نوم
په خوله واخلي .
د ټولو له وېرې سرونه ځوړند وو او د هر يوه په خوله د سکوت مهر لگېدلی و ، خو رئيس بيا په غوسې
خپله گواښنه ورغبرگه کړه :
- زه د چا په کيسه کې نه يم ، که سړی راونه ښئ ، ټول سر له اوسه له ادارې سره مخه ښه وکړئ !

بیا هم چا غږونه کړې.

ده نابیره چپغه کړه:

- څنگه! پوهېږئ څه وایم؟

دا ځل د مجلې مسوول مدیر چوپتیا ماته کړه.

- صیب! په ډېر ادب! غواړم ووايم، چې دا که تاته نږدې کس هم وي.

رئيس په غرور ورغبرگه کړه:

- که زما زوی هم وي.

د مجلې مدیر په وروشان وویل:

- دا سپری ټول پېژني.

رئيس په حیرانتیا پوښتنه وکړه.

- نو ولې پرې برغولی ږدئ؟ ما خو وویل که په ما مو هم شک راځي. دموکراسي او عدالت خو همدې ته وایي.

نور نو د مجلې مسوول مدیر ټینگ نه شو، په وروپې له خولې ووتل:

صاحب! دا ستاسو مشر زوم جمال دی او موږ هم ستا له بل زوم اداري رئيس اگاه شو.

رئيس په بیره خپل زوم چې د ریاست اداري رئيس و، مخاطب کړ:

- دا نو د پټولو خبره ده، که له ما شرمېدې، خو اوبې ته به دې ویلی وای، د کور خبره دې دفتر ته راوړه.

ده خبرې لا بشپړې نه وې چې تورن زوم یې د خبرو منځ ته ورولوېد او په احساساتي بڼه یې خوله راخلاصه کړه:

- رئيس صاحب! ته پوهېږې، که زه او یا زما کورنۍ داسې غله وای، نو لور دې راکوله؟! ما غلا نه،

بلکې د بې عدالتۍ او نابرابرۍ په وړاندې یو عکس العمل ښودلی، ما له دفتره یوازې د فکس ماشین نه

، ټیپ، کمره او نور شيان هم وړي؟. ما قصدي غوښتي، چې دا خبره او دا بې عدالتي منځته راواچوله شي.

رئيس د خبرو منځته ژر ورولوېد:

- شاه بس! آفرین! زه باجړته کسان خوښوم.

ووايه! څه بې عدالتۍ رانه سروهلې؟

تورن زوم د سټي ورغبرگه کړه:

- صاحب! زه دې له بل زومه څه کمی لرم، هم په عمر، هم په تجربه او هم په تحصیل په هر څه پرې جگ یم

، خو په امتیاز کې ترې بیا ټیټ، معاش مې ټیټ، منصب مې ټیټ او؟.

رئيس یې خبره د سټي پرې کړه:

- بس پوه شوم، شاه باس! زه دا اعتراض وارد بولم.

بس سر له نن نه ته د هغه پرځای اداري رئیس شوې. بل زوم یې د اعتراض په بڼه له ځایه پورته شو.
- صاحب! رئیس صاحب! دا زما د حیثیت مساله ده.

رئیس وخنډل:

- خوشاله اوسه! په دومره لږه سزا! چې په یاد دې وي، بیابل ځل د کور خبره دفتر ته رانه وړې.

زوم یې غوښتل وضاحت وغواړي.

خو رئیس غلی کړ:

- بس کینه!

بیا یې تورن زوم ته مخ ورواړاوه:

- دا چې اوس ته اداري رئیس شوې، د مجلې د مدیر ټول اسناد په لاس ورکړه چې بیا یې دلته ونه گورم.

د مجلې مدیر خواشینۍ له ځایه پورته او په حیرانتیا یې وپوښتل:

- ولې رئیس صاحب څه مې کړي؟

رئیس ناڅاپه خندا ونيو.

- نور څه وکړې؟ زموږ د کور خبره او زموږ د ادارې دننه خبره نشې بیلولی. دا خبره دې راته بل ځای

خصوصي نه شوه ویلای؟

ما خو ویل چې نن به یو څوک له دفتره زندان ته لېږم، خو همدومره سزا دې بس ده له زندانه دې تېریم.

د مجلې مدیر غوښتل نور څه هم ووايي، خو رئیس په بیرته د ناستې پای اعلان کړه او په چابکو قدمو د

خپل موټر په لور وخوځېد.

براتسلاو - سلواکیا

د 2003 د سپتمبر 12

څېرې او ځاننامې

دا موزيم د مشورو کسانو د څېرو په نامه شهرت لري ، ملا عبدالباقي سرونوراوه :
- ښه !

او بيا يې مېلمه پال وپوښت :

- مشهور کسان لکه پاچايان او د ملکونو مشران ؟!

مېلمه پال ژر ځواب ورکړ :

- نه دلته عادي کسان هم شته ، هر هغه څوک چې په کوم څه کې يې ريکارډ ټينگ کړی وي .

ملا چې د لومړي ځل لپاره يې د ريکارډ کلمه واورېده په حيرانتيا يې پوښتنه وکړه :

ريکارډ يې لا څه ته وايي ؟

مېلمه پال د سټي ځواب ورکړ :

- داسې کار يې کړی وي چې هم حيرانوونکی او هم په ټوله نړۍ کې بل چا نه وي ترسره کړی .

د ملا سر خلاص نه شو ، ځکه يې بيا وضاحت وغوښت :

- سر مې پوره خلاص نه شو .

مېلمه پال ريکارډ په تفصيل تشرېح کړ :

- لکه له ټولو زيات اوږده بریتونه ولري ، ډيره يې بې سارې اوږده وي ، نوکان يې له مترو واورې ، يا تر

ټولو اوږد عمر ولري . په هر شي کې يې چې په نړۍ کې سيال او مخی نه وي ، هغې ته د ريکارډ لرونکی

وايي .

ملا او مېلمه پال دا خبرې کولې چې نابېره د ملا سترگې د لينن په څېره ولگېدې ، له خولې يې په حيرانتيا

ووتل :

- دا ملحد نو دلته څه کوي ، تاسې انگرېزان هم عجيبه قام ياست ! هلته مو موږ ته د ده موريدان په غېږ

راوستي ، زموږ شا راډېو او دلته يې نېغ په موزيمونو کې راځوړندوئ .

مېلمه پال ژر ورغبرگه کړه :

- دلته يوازې د سياست پهلوانان نه ، بلکې د مذهب او روحانيت ستر استازي هم وجود لري .

د سټي يې يوې څېرې ته گوته ونيوه :

- دا پېژنې ؟

ملا چې څنگه څېرې ته ځير شو ، ژر يې ځواب ورکړ :

- دا څوک نه پېژني ، دا خو ځميني دى که نه ؟
بيا يې مېلمه پال ته مخ راواړاوه .
- څنگه يې موږ هېر کړي يو ، ولې زموږ وطن خو هم له وليانو او غازيانو ډک دى .
مېلمه پال وخنډل او په خندا يې ځواب ورکړ :
- غم مه کوه ! خپل وطندار به هم وگوري .
ملا دستي په خبرو کې ورولوېد او پوښتنه يې وکړه :
- بس دغه خبرې کوه ، نه چې موږ مو هېر کړي يو ، هسې خو زموږ ټول وطنداران بايد دلته راځوړند وای ،
دې لوى څوگ سره کوم بل نر غير له موږه افغانانو په غېږه ورتلاى شي .
مېلمه پال وخنډل :
- بیره قوماندان صاحب ! رښتيا وايې ، خو دلته له ټولو زيات د مشهورو کسانو ځای دى .
ملا ته پوښتنه راولاړه شوه .
- تاسې وويل ښه او خراب دواړه ؟
مېلمه پال ځواب ورکړ :
- هو چې په خپل عمل کې بېساري وي .
ملا وويل :
- چې داسې ده ، کارمل به هم په کومه څنډه کې راځوړند وي .
دوى په ورو ، ورو قدمونه اخېستل او يو په بل پسې يې د تصويرونو ننداره کوله چې د ملا له خولې نابېره
چېغه شوه :
- يا رب العالمينه ! له قدرتونو دې څارشم ، دا خوزه هم دلته راځوړند يم .
بيا له حيرانتيا هک پک شو :
- دا څنگه سر مې خلاص نه شو . له ما خو ډېر لوى ، لوى قوماندانان شته چې تر ټولې دنيا
تللي او څو ځلې ستاسې مشرې او د امريکا مشرانو مېلمانې کړي . مېلمه پال ځواب ورکړ :
- څو ريکارډ يوازې تا ټينگ کړى .
ملا حيران شو :
- څنگه ؟
- ستا په لاس او امر چې څومره خلک وژل شوي ، د نړۍ هېڅ جلاد يې په نن سبا کې سيال نه دى .
ملا وويل :
- خو ما بې گناه خلک نه دي وژلي ، گوره چې پام دې وي دې خبرې ته ، هغه هريو يا عسکر ، يا مامور
سازماني يا حزبي و او يا هم دوى ته قريب څوک .

مېلمه پال وويل:

- چې هر څوك وو ، دا يوه خبره او دا چې څرنگه او په كومه بڼه ؟

ملا په خبرو كې ورولوېد :

- په دې هم خبر ياست چې څنگه مې وژلي ؟

مېلمه پال وويل:

- په هر څه ، دلته ان دا ارقام هم شته چې څو تنه مو په توپ الوځولي ، په څو تنو مو چاره راكښلې او

څومره مو په ټوپك وپشتلي ؟

ملا حيران شو :

- دا څه وايي ؟ تاسو ته دا ټولې شمېرې معلومې دي .

مېلمه پال پاس څېرې ته وكتل او ملا ته يې كړل :

- وگورئ ! پاس د څېرې لاندې هر څه شته ، تاسو يوازې د دې كال په جريان كې 3500 كسان له تېغه تېر

كړي . دومره قتلونه په نړيوالو جگړو كې هم يوه تن په خپل لاس نه دي ترسره كړي .

ملا استدلال وكړ :

- خود چې داسې ونه كړو ، په بل شان ستاسو او زموږ دا گډه دښمن راپرزېدې شي ؟

بيا يې په ورو له خولې ووتل :

- رښتيا وايي چې د زرو قدر په زرگروي . تاسې مې په قدر هغه دې پوهېږئ ، خو خپل وطنداران او خپل

د جهاد ملگري څه څه راپسې نه وايي !

تصویرونه تقدیرونه

پوره درې میاشتي کېدې چې یو له بله سره یې د دهلیز له هېندارو نه سترگې جنگولې او د سترگو په هر جنگ کې د مینې په خواږه او نازک تار سره تړل کېدل او د یوه بل زړه ته یې لار موندله. خو یوازې نن یې د نږدې وصال ارمان پرځای کړ. او مازې د هغې په یوې اشارې یې د دې غېږې ته ځان ورساوه او د هغې د پستو شونډو د چینې په روډلو شو. بیا یې په ورو د هغې له ګلابي غومبورو ګرمې مچې واخېستې.

مازې په یوه وړه اشاره، لکه د باد په څېر وروالت، پرته له دې چې فکر وکړي چې له هغې سره د وصال لاره له څومره ګواښونو او کړلېچونو ډکه ده او کېدای شي دا سودا ورته د سر په بیه پرېوزي. خو زړه ته یې هېڅ وېرې لارونه کړه او نېغ د سترگو په رپ کې ورورسېد. په بیره په دروازه ورننوت او سم له لاسه یې د زلمیتوب په ټول زور له هغې لاسونه راتاو کړل، لومړی یې د شونډو په روډلو او بیا یې په ورو د هغې د کمیسه تنۍ ته ګوتې وروړې، له شېدو ډکو د سپینو تیانو په ځم کې یې ځان ورواچاوه. خورا خوند یې ورکړ او په درنګ شېبه کې د هغې د ښکلا وړېمې پسې واخېست هر څه ترې هېر شول: - چېرته دی؟! څه کوي؟! او که څوک ورباندې پوه شي څه به وشي!؟

خو په ټولو یې تېره واپوله او هېڅ اندېښنې ته یې زړه کې ځای ور نه کړ او هماغسې یې د هغې له سپینو او کلکو تیانو خوند اخېست. کله کله به یې په ورو د هغې اوږدو زلفو ته لاسونه ورتېر کړل او د تسپو په څېر به یې دانه، دانه واپول راواړول، بیا به یې د هغو په چتر کې خپل سر ورننېست.

د وروستي ځل له پاره چې یې هغه په غېږ کې ټینګه نیوله، نابېره و خوښید و نه لوېده خو تاو راتاو شو او زمکې ته له ټیټېدو سره یې له جیبه یو تصویر راولوېد.

د تصویر په لیدو یې محبوبې سخت ټکان و خوړ په قهر یې وپوښتل: دا څوک دی؟

په بیره او سره سینه یې ځواب ورکړ:

دا نه پېژنې؟ ده تصویرونو خو ټول ملک نیولی، آمر صاحب دی که نه؟

او بیا په تمجید او تعریف سر شو:

دا خو ډېر لوی انسان دی.

خو هغې په داسې حال کې چې په بیره یې له ده واټن نیوه، دی نورو خبرو ته پرېښود. په ملنډو یې وویل:

- لوی انسان؟! ستا له پلار او مور هم؟

ده په بیره ځواب ورکړ:

- زما پلار او مور به ما ته ؟ خو دی د ټول افغانستان ؟.

هغه ژر په خبرو کې ورولوېدله.

- بس ، بس .

له غوسې سره شوه او له ډېرې کرکې او غضبه یې په تصویر لارې توکړې ، بیا یې لکه یو پوځي افسر امر وکړ:

- ووځه ! چې بیا دې ونه وینم !

دی په بیرته له کوره راووت ، په زړه کې یې بلا ډېرې پوښتنې په راټوکېدو شوې:

- دا به کومه حزبۍ یا سازمانۍ وه ؟ کموښسته به وه ، پلار به یې د آمر صاحب سړو ځورولې وي ، یا به یې د آمر صاحب په جگړو کې کور نړېدلی وي ، یا به په خپله چا ځورولې وي ؟!

دا چې هر څوک وه ، خود ده لومړنۍ مینه وه ، په ځان یې بلا لعنتونه وویل ، بیا یې له غوسې عکس خیرې ؟ خیرې کړې ، خو ژر یې بیرته بل احساس مل شو:

- شکر خدایه ! هر څه چې وو ، په خیر تېر شول ، که رسوا شوی وای هم به د دنیا او هم به د خدای تعالی شرمنده وای.

خو چې بېرته یې د هغې جادويي ښکلا په زړه شوه ، د آمر گرانښت او درنښت یې هېر شو او هغه به لکه سیوری ورسره سم روانه شوه.

دی په همدې سوداگانو او چرتونو کې په منډه د زړو مکرویانو هغه بلاک ته راوړسېد چې یې کورو ، خو لایې د زینې اخري پور کې قدم نه و ایښی چې نابیره پرې غږ شو:

- چېرته وې ؟

دې غږ لکه اسماني تندرو بیراوه ، دا یې د مشرور غږ و ، چې له پیله تر پایه یې څارلی و.

په وارخطایي یې ځواب ورکړ:

- هسې پورې بلاک ؟

نور یې نو بانه نه جوړېده ، په ژبه کې یې لارې وچې شوې ، نه پوهېده ، څنگه یې ځواب کړي ، خو ورور یې چوپتیا ماته کړه.

- ما نه شې تېر اېستلی.

بیا یې هم ځان ناگاره و اچاوه.

ولې څه خبره ده ؟!

- څنگه څه خبره ده ؟ د هغې نجلۍ کور کې دې څه کول ؟!

بیا یې هم اعتراف ونه کړ:

- کومه نجلۍ؟! -

وروريې وځندل!

- څه مه شرمېږه!

بيا يې دا متل ورته تېر کړ:

- ځواني يوه نشه وي، داسې نه چې همېشه وي.

په سره سينه يې ورور خبره وغزوله:

- د گناه خبرې يوې خوا ته؟ که چا ورسره نيولۍ وای؟!

ده د سټي اقرار وکړ:

بس څه يې کوي لالا؟ يو بد ووراننه وشول.

وروريې وپوښتل:

له څه وخت راهيسې دا نجلۍ پېژنې؟

ځواب يې ورکړ:

دوه درې مياشتې مو له همدې ځايه سترگې جنگولي.

وروريې وځندل.

او له همدې ځايه مو سره اشارې کولې.

ځواب يې ورکړ:

- هو!

؟ دا اول ځل و چې له هغې دې لاسونه راتاو کړل.

په سپين سترگۍ يې ځواب ورکړ:

هو، لالا!

وروريې لکه همتو لگيوال، لکه همزولۍ ورسره خواله پيل کړه:

ښه، ښه څه مه شرمېږه، نو اخر؟ بيا؟

نابېره يې له خولې ووتل:

ناکامه راغلم. له کوره يې راوشړلم.

وروريې پوښتنه وکړه:

ولې؟!

ځواب يې ورکړ:

هسې کومه حزبۍ به وه، يا سازمانۍ به وه.

وروريې بيا موسک شو:

اصلي حال ووايه، مه شرمېږه! څه گلونو ته دې اوبه ورکړې؟

بې اختياره يې له خولې ووتل:
د آمر صاحب عكس خدای بانه كړ.

ورور يې په حيرانتيا وپوښتل:
د آمر صاحب عكس!؟

ده ځواب ورکړ:

هو، لالا! د آمر صاحب عكس.

ورور يې اوږد او سېلې وکړ او بيا د تېرو يادونو په چُرْت کې لاهو شو.

خو ده يې ژرد يادونو لږې پرې کړه.

ولې لالا! څنگه چُرْتې شوې؟

ورور يې لکه له خوبه چې را کښېښي، دستي ځواب ورکړ:

زه هم همدا سې يو آمر له لومړنۍ مينې محروم کړم.

بيا يې ورور مخ ورواړاوه او د دوهم ځل له پاره يې ترې وپوښتل:

او د هغه د تصوير له ليدو وروسته يې له کوره راووبستې!

ځواب يې ورکړ:

هو! ته څنگه پوه شوې؟

ورور يې وخنډل:

زه علم غيب لرم.

ده په حيرانتيا اقرار وکړ:

ولا! لالا، له تانه يې څه پټوم، که د آمر صاحب تصوير يې راسره نه وای ليدلی؟ خبره خلاصه وه.

او بيا د هغې د ښکلا د انځورونو په کښلو سر شو:

- يره لکه په خپل قلم چې خدای جوړه کړې وي؟

ورور يې د ده بې شرمه اعتراف ته حيران شو، خو ژر خپلو يادونو پسې بيرته واخېست.

زه هم د همدا سې يوه آمر تصوير ستا په څېر له لومړنۍ مينې محروم کړم.

ده ترې وپوښتل:

ته!؟

ورور يې ژر ځواب ورکړ:

- هو، زه هم خو زما او ستا توپير دا دی چې ته د يوې سيمې آمر او يوه وزير او زه د ټول افغانستان د وخت امير.

بيا يې په خواږه او شاعرانه ډول خپله کيسه او ياد داسې وغزاوه:

- زه هم همدا ستا په څېر په هماغه مخامخ بلاک کې په څلورم پوړ کې په يوې ښايسته کابلي مينوم، هر مازيگر به مو سترگې جنگولي او د مينې په ټالونو کې به مويو بل ته ځان رساوه، يوه ورځ يې ستا په څېر

د لاس په اشاره ځان ته وبللم او زه هم ستا په څېر سر په لاس لکه د باد په څېر وروالوتم او ستا په څېر مې زړه ته رانژدې ټینگه په غېږ کې ونیوله ، خوله تا عکس لاندې ولوېد او زما جیب ته نابېره د هغې لاس ورغی او د هغه وخت د آمر عکس یې ترې راوویست .

- او خدایه ! د هغې کرکې څرگندونه مې اوس هم نه هېرېږي ، چې دغې نجلۍ د عکس په وړاندې او بیا یې زما په وړاندې وښوده او څه په کرکه یې له کوره راوشرلم . زما او ستا بل توپیر دا دی چې ته د یوې لارې د آمر او زه د بلې لارې د آمر مريد وم . زما آمر د هغه وخت د ټول هېواد آمر و ، خو ستا آمر یوازې د یوې چارې مسوول دی ، نه د ټول حکومت او دولت .
دی زړه خبره کې ورولوېد :

هغه د یوې سیمې او یوې چارې وزیر دی ، خو عکسونه یې په ټول افغانستان کې خواره دي .
بیا یې له وروره پوښتنه وکړه :

که هغه دومره لوی سړی نه وي ، ولې لوی آمر ترې ډارېږي ؟
ورور یې د ده لیونۍ پوښتنې حیران کړ :

څوک ترې ډارېږي او څوک یې نه پېژني ، د خبرې ټوله معما همدا ده او هلته چې ته لا ماشوم وې ، هم واقعیت همدا شان و .

بیا یې په سره سینه وویل :

خو سر مه خوږوه ، په همدې شکر و باسه ! د آمر عکس یوازې د یوې حسینې له مینې ، لوربینې او په خوږه غېږ کې د خواره خوږه راپاخولې یې ، که د عکسونو په پرستش دې له سره فکر ونه کړي ، بنایي له دې ډېر لوی توان درواوړي .

بیا یې خپله پښه لوڅه کړه :

گوره ! لکه زه ؟ چې یوازې تشو تصویرونو له پښې محروم کړم ، زما په څېر په زرگونو یې له سرونو ؟ .

بیا یې پورته غونډۍ ته لاس ونيوه .

او همدې تصویرونو هاغسې هدیرې جوړې کړي ،

بیا یې په کراره له لاسه راوښو .

راځه سر دې مه خوږوه ، څه چې کور ته ځو .

څنگه چې کور ته ننوتل ، په تلو بزیون د صدام حسین تصویرونه مجسمې او لوی لوی یادگارونه تېرېدل راتېرېدل چا تصویرونه څیرل او چا مجسمې نړولې .

ورور یې په ورو خوله ورنږدې کړه :

دا عراقیان هم ما او تا په څېر وو . گوره نن چې صدام نه شته ، داسې تصویرونه څیرې کېږي او داسې مجسمې نږېږي ، خودی احساساتي شو :

دا خوا امریکایان کوي .

ورور یې وخنډل :

وړ او قدر من تصویرونه هېڅوک نه شي خیرلی او وړ او گران شخصیتونه گوره هېڅ وخت په خپل ژوند خپله نمانځنه نه شي زغملی .

بیا یې ورور په ورو له خپلې کوچنۍ کتابخانې یو تاریخ راواخېست او په ورو یې څو پاڼې پرله پسې راواړولې .

دا وینې ! دا موسولیني ، دا بل هېتلر دا دریېمه پاڼه ستالین .

دا ټول یو وخت د دې خلکو بټان وو ، خونن ؟

دی ژر په خبره کې ورو لوبد :

خونن څنگه ؟

په بیرې یې ځواب ورکړ :

نن یوازې د تاریخ یادگارونه دي .

بیا یې ورور له ده وپوښتل :

څه فکر کوي ، د دوی ټولو پرستش کوونکو ته د دې شخصیتونو لاره معلومه وه ؟

ناځوابه شو :

څه پوهېږم ؟

ورور یې بیا پوښتنه وکړه :

او ته پوهېږې ستا د آمر په ټولو فکرونو او اندونو ؟

ده د ځواب په ځای له ده وپوښتل :

تا ته هم د خپل آمر ټوله لاره نه وه څرگنده کړه ؟

ورور یې وخنډل :

زه څه چې آمر مې هم په خپل لار چې چېرې ځي نه و خبر ، خوزه ځوان وم او هغه په عمر پوخ .

بیا یې د وروستي ځل لپاره له ده وپوښتل :

سردې اوس خلاص شو ؟

ځواب یې ورکړ :

هو ! خو پوره نه .

ورور یې موسکې شو :

سربه دې هله خلاص شي چې له سره خلاص شي ، خو بیا به اوبه له ورځه تېرې وي .

براتسلاو ، سلواکیا

د 2003 دسمبر 23

پلمه

- بهادرخانه ! دا د کافر لورانې خو سړي سيزي.
بهادرخان د زمان گل په دې خبره نابیره ټکان وخور او خورا حيران شو ، بيا يې په شونډو د حيرانتيا موسکا په خپو راغله:
- دا څه وايي ، قوماندان صاحب ! که موږ هر څه کوو ، هسې هم ستاسو په حساب د سوچه مسلمانانو له قطاره وتلي يو ، په تاسو څنگه نن شيطان غلبه وکړه ؟
زمان گل په بېره ځواب ورکړ:
- بهادرخانه ! څه مې زړه مې راسپړې ، دې ته ولاکه د چا نيکه هم ټينگ شي ، نه گوري هره يوه خدای لکه په خپل قلم چې رسم کړی وي .
بهادرخان ژر په خبرو کې ورولويد :
- نو تاسو خو درې نکاح بنکلي وطن کې پريښي !
زمان گل په منډه ځواب ورکړ:
- ته رښتيا وايي ، د طالبانو دې انصاف روزي شي ، که نه وای راغلی ، چېرې دې د کفر ملک ته راتلم ، سمه دمه پاچاهي مې وه . درېيمه بنځه مې کابلۍ او مکتبۍ ده ، کله چې مجاهدينو پاچاهي ونيوه په هماغو ورځو کې مې راواده کړه .
بهادرخان بيا وپوښت:
- دا توره بنایسته بېره ؟ او دا خبرې ، قوماندان صاحب ، دا خلک به څه وايي ؟
زمان گل وويل:
- ته په حقه يې ، بهادرخانه ! ته دا وايي ، ما په تشو بنځينه عکسونو په کابل کې په دومره خلکو لښتي ماتې کړي ، چې څه يې کوي ؟ خو ؟
بيا څه ټکنی غوندې شو ، خو بهادرخان پرې نه ښود ، او ژر يې وپوښت:
- نو خو يې په څه کې ده ؟
زمان گل موسکې شو:
خو يې دا ده بهادرخانه چې ملا عمر هم دلته راولې ولاکه دې نجونو ته تاب راوړي ، که سپينه راباندې ووايي ، د دوي له لاسه هره شپه راباندې غسل اوړي .
بهادرخان ته په دې خبره خندا ورغله ، وروسته يې غوښتل څه ووايي خو زمان گل ترې رومبې شو:
- بس څه يې کوي بهادرخانه ! هسې هم د خدای گنهکاران يو ، له دې مې زيات خراب کارونه کړي ، خدای دې راته عفو وکړي .

بهادر خان په خبرو کې ورو لويږد :
- نو څه غواړې امر وکړه ، قوماندان صاحب !
د زمان گل چُرْت په دې خبره خورا جوړ شو .
- بس دغه خبره کوه ، داسې وکړه چې په يوې شين سترگې مې ووله !
بهادر خان وويل :
- دا خو نو يو څه لگښت غواړي .
زمان گل ژر ځواب ورکړ :
- د لگښت په کيسه کې مه اوسه ! خو يو دوه لوټه به وي نو څه .
بهادر خان وويل :
- بس اوس (100) سل ډالره هم بس دي .
زمان گل ژر جيب ته لاس کړ :
- واخله ! درې لوټه دې له سره ځار .
بهادر خان وويل :
- بس زه هم همدا اوس خپلې ملگرې ته وايم چې کومه ملگرې له ځانه سره راولي .
زمان گل وخنډل :
- چې ښايسته وي ، گوره ! هسې بيزو ميزو نه وي گوره !
بهادر خان ته هم خندا ورغله او ډاډ يې ورکړ .
- بې غمه اوسه ، دلته کله بدرنگه نجونې شته .
زمان گل وويل :
- بس نو په ور بسم الله کړه ، چې څنگه دې خوښه وي هماغسې وکړه ، که لوټونه کم شول ، بيا راغبر کړه ،
بس چې ټوله مغازه هم اخلي ، له سريې جار .
بهادر خان وويل :
- بس زه ځم ، بېگانه ته به ښه ميز جوړ کړو ، خو يوه پلمه بايد ولرو .
زمان گل په بېره پلمه جوړه کړه .
- بس ورته ووايه چې زما کاليزه ده .
بهادر خان وخنډل او په بېره د ښارد لويې مغازې په لور وخوځېد . زمان گل ته يې مخ ورواړاوه او ترې
وغوښتل :
- بس ته څه کور ته ! زه هر څه له ځانه سره دروړم ، چې ښه ښايسته پخلي وکړو .
بهادر خان څو قدمه وړاندې نه و تللی چې ودرېد او له ليرې يې زمان گل ته غبرکړ :

- قوماندان صاحب !

دا شراب مراب به څنگه شي ؟

زمان گل حيران شو :

- ولي ؟!

بهادرخان وويل :

- بې له دې شيگنې نجونې يارانې ته ښه نه راضي کېږي .

زمان گل ژر ځواب ورکړ :

- څه ! څه يې کوي ، څنگه چې دې خوښه وي ، چې هغه بله لويه گناه کوو ، دا يې پرې له پاسه ! خداى دې راته عفو وکړي .

*** **

ماښامنى - ميلمستيا جوړه شوه ، زمان گل او بهادرخان دواړو هريو له راغليو نجونو لاسونه تاو کړل او

بيا د ماښامنى - په خوړلو شول . د زمان گل ملگرې زمان گل ته څه وويل ، خو زمان گل په روسيې نه

پوهېده . له بهادرخان نه يې مرسته وغوښته :

- بهادرخانه دا څه وايي ؟

بهادرخان د هغې خبره په بېړه وژباړله .

- قوماندان صاحب ! دا وايي چې ډېر ښکلى يې .

زمان گل ځان ته غره شو :

- ورته ووايه چې ستا سترگې ښکلې دي .

بيا نجلۍ د شرابو پيالو ډکه کړه او زمان گل ته يې ونيوله ، بهادرخان وويل :

- قوماندان صاحب ! ناتاشا وايي چې شراب ورسره وڅکئ .

زمان گل وشرمېد :

- او که دا کارونه کړم .

بهادرخان ځواب ورکړ :

- ناتاشا وايي چې خفه کېږم .

بهادرخان وخنډل .

- بس ورته ووايه چې تا دې خداى هېڅکله نه خفه کوي .

او بيا يې په بېړه له هغې سره جام پورته کړ ، زمان گل ته شرابو خورا خوند ورکړ ، او د نشې په منع کې يې

وويل :

- يره دا د کافر شى خو بلا شى دى ؟ بس انسان سم دم زمري کړى ، له نجلۍ سره يارانته خوږښتيا له همدې

شي سره خوند کوي .

بيا ناتاشا له لاسه راوښو. موزيک او ساز يې لږ لږ کړي ، خو زمان گل بهادر خان ته وويل :
- بس ورته ووايه ، چې زما دا نخري نه دي زده ، ته دا راوښايه او زه به سم دم کوچانی اتڼ.
او بيا څلور واړه تر ناوخته تاو راتا و شول.

ناتاشا وروسته بله پوښتنه د زمان گل مخې ته کېښوده .
بهادر خان يې ژر وړاندیز وژباړه :
- قوماندان صاحب ! ناتاشا وايي چې ډيره که و خريبي .
زمان گل حيران شو :

- ورته ووايه ، دا به يو بل وخت وکړم ، اوس دې ترې تيره شي ، خو لږ وروسته ژر راضي شو .
او پرته له دې چې د هو ځواب ورکړي ، په منډه تشناب ته لاړ او په دم گړۍ کې خرييلې ډيره بېرته
راوگرځېد ، له ناتاشا يې غېږ تاو کړه ، د هغې د شونډو په روډلو شو او پرله پسې

يې د شرابو له جامونو هم غړپونه پيل کړل او چې ښه پوره يې په شرابو ځان ولمباوه ، نو د بې خودۍ په
عالم کې له ځانه سره داسې په خبرو راغی !
- بهادر خان ! ناتاشا ته ووايه !
بهادر خان ژر وپوښت :
- څه ؟

زمان گل په خبرو ورگډ شو .
- ورته ووايه ما وېځني چې له دوې سره مې جهاد کړی .
بيا يې له ده وپوښتل :

- ته او خدای په دې خلکو جهاد روا و ؟
د بهادر خان هم شراب سر ته ختلي وو ، خو هوش يې له لاسه نه و ورکړی زمان گل ته يې ځواب ورکړ :
- له سياست نه تير شه ! قوماندان صاحب ! دا ووايه چې خوښه دې شوه که نه ؟
زمان گل ځواب ورکړ :

- چې مې خوښه نه وای ، شراب مې چښل ، ډيره مې خرييله .
دا يې وويل او بيا يې جام ډک کړ :

بهادر خان هم جام په سر راواړاوه او بېرته د څنگ کوټې ته شو .
ناتاشا او زمان گل بيا تر سهاره خوله پر خوله پاتې شول . زمان گل په دې ورځ نه يوازې له سوداگريزو
چارو پاتې شو او تر ناوخته بېده پاتې شو ، بلکې دا يې په وروستيو کلونو کې لومړنۍ ورځ وه چې د
گهيځ لمونځ ترې قضا کېده ، له دې کبله څنگه چې له خوبه راپاڅېد ، په بېرې يې همداسې بربنډ ځان
تشناب ته ورساوه . لومړی يې غسل پرځای او بيا په منډه د بربنډې ناتاشا تر خوا له ځانه سره په راوړې
مساله ودرېده او د قضا لمانځه په نيت يې غوږونو ته لاسونه پورته کړل ، لمونځ يې هم په بېرې وکړ او چې

څنگه يې سلام وگرځاوه يوازې همدومره قدرې دوعا يې وکړه:
- خدايه ! گنهکار ته دې معافي وکړه.
او بيا د ناتاشا د ليدو په نشه کې غرق شو ، سر ته يې ودرېد او له ځانه سره بيا گډ شو:
- يره نجلۍ ! په ولا چې د خپلې کابلۍ مينه مې در باندې ماته کړه.
غوښتل يې بيا بستري ته شي چې د بهادر خان ټوخي له ليرې له دې پريکړې واپاره.
بهادر خان چې سريې له ډېرو شرابو څښلو دروند و ، په خدا کې زمان گل ته وويل:
- قوماندان صاحب ! دا خورنېا غرمه ده ، بس تيار پرېه چې بازار ته ناوخته شو .
زمان گل ژر ورغبرگه کړه:
- بازار په بلا ووهه ، دا د دنيا حرص دی ولاکه سړي په مور شي .
بهادر خان موسکي شو:
- ښه سمه ده ، څنگه وه شپه دې ؟
زمان گل ځواب ورکړ:
- بس څه يې کوي بهادر خان ! په وېښه او بېدنه سم له ښاپېرو سره وم ، سم دم د کوه قاف غرونو کې ټوله شپه گرځېدلی يم .
بيا څه پوښتنه په زړه کې وروگرځيدله:
- بهادر خان ! دې شين سترگې ته کومه شرعي لار نه جوړېږي چې څلورمه مې شي ؟
بهادر خان ځواب ورکړ:
- قوماندان صاحب ! دا خو څه افغانستان نه دی ، دلته خو ازادي ده ، نه به ته ټينگ شي او نه دا .
زمان گل يې خبره تصديق کړه:
- يره دا خودې رښتيا وويل ، اوس چې مې دا خوند وليد کله يوازې يوې ته کښېناستی شم .
بهادر خان وپوښت:
- ښه دا نورې خبرې خو به پتې شي ، اوس به دې خلکو ته د رېږې څه وايي ؛ قوماندان صاحب ؟
زمان گل موسک شو:
- که رښتيا درته ووايم دې رېږې ته ډېر پخوا تخنېدم ، بس په پلمې پسې وم او بهادر خان کټ په خدا شو .
- او پلمه نو خدای داسې پلمه درکړه چې هېڅ چاره دې نه وه .
په دې خبره دواړو په کټ کټ وځنډل .

براتسلاو ، سلواک

د 2003 ميلادي کال د اکتوبر 10

فرمان

والي او د ولايتي شورا مشر له ډېرې غوسې له خپلې چوکۍ پاڅېد او د ولايتي شورا ناستو غړو ته په لوړ غږ په خبرو گډ شو:

- نور نو زما د زغم کاسه اخر ته رسېدلې ، که دا چورتالان همدا سې گډ وي ، له دې ولايته به ياغيستان جوړ شي .

مستوفي په خبرو کې ورولوېد :

- څه چاره په کار ده ؟

د امنیې قوماندان وويل :

- چاره دا ده چې په غلو دې نور رحم ونه شي .

ټولو په يوه ساه وويل :

- خود ، په غلو رحم بايد ونه شي .

د زراعت د رئيس دې پوښتنې ټول حيران کړل :

- غل که هر څوک او هر چا پورې تړلی وي ؟

والي ژر ځواب ورکړ :

- خامخا ! عدالت بايد وساتل شي .

د پوهنتون رئيس نيوکه وکړه :

- تېر کال (6) غله معاف شول ، دا ټول په موبه چارواکو پورې تړلي وو ، د چا اوښي وو ، د چا د تره زوی ، د چا وراره ؟ .

والي يې په غوسه خبرې پرې کړې .

- نور نو په هېچا رحم نه کوم ، همدې بې عدالتۍ خو ټول ښار په غلو اړولی ، دا ځل که ما هم په غلا

ونيسئ ، لاس مې بايد پرې شي .

بيا يې د څارندوی قوماندان ته مخ و اړاوه او ويې پوښت :

- څومره د غلا پېښې راجستر شوي ؟

قوماندان په بېرته ځواب ورکړ :

- صاحب ! يوازې په تېره مياشت کې (900) .

والي له غوسې سوړ او ښت او چيغه يې کړه :

- د خداى لپاره (900) ، ؟ نور نو ځمکه ځای نه راکوي .

بيا يې په لوړ غږ امر وکړ:

- بس چې داسې ده ، نور نو بايد سخت مقررات وضع شي .

د محکمې رئيس لاس پورته کړ:

- صاحب ! که قوماندان صاحب فعال شي د (900) په ځای به (1800) غله ونيسي او بيا له ما نه په همدې مېز (1800) پرېکړي لاسونه وغواړه .

په والي دا وړانديز ډېر ښه ولگېد:

- ښه وړانديز دی ، دا يې يوازېنۍ لار ده ، بيا دې نو څوک نر شي او غلا دې وکړي .

د والي خبره لا بشپړه شوې نه وه چې د ښار د امنيتي حوزو مشر د ولايتي شورا غونډې ته راننوت .

د هغه نابېره راتگ د شورا ټول غړي حيران کړل .

والي سمدلاسه وپوښت:

- څه خبره ده ؟

په کراره يې ځواب ورکړ:

- صاحب ! په يادولو يې د يوه پوليس په توگه شرمېږم .

والي په غوسه شو:

- خبره مه شاربه ! وايه څه ټکه رالوېدلې ده ؟

د حوزو مشر غلي شان له خولې ووتل:

- ستاسې موټر پټ شوی دی .

دې خبرې د ناستو کسانو په منځ کې عجيبه غوغا جوړه کړه ، ټول يو بل ته ځير شول او د هريو له خولې په حيرانتيا ووتل:

- د والي صاحب موټر ؟!

- د والي صاحب موټر ؟!

- د والي صاحب موټر ؟!

د والي او د هغه د موټر کلمه د هريو په خوله څو ځله راغله او لاړه .

خوله والي بې اختياره چپغه ووتله:

- زما موټر !

بيا يې په شرک مېز وواهه ، خو لږ وروسته په کراره شو .

- که موږ همدا سې اوده يو ، ما به هم درنه زما د موټر په څېر ژوندی وټنستوي .

د والي مرستيال چې د ولايتي شورا مرستيال هم و ، دستي پاڅېد او په احساساتي توگه يې وړانديز وکړ

صاحب ! نور نور رحم په تاخچه کې کېږدئ !

والي پوښتنه وکړه:

- نو څه وکړم ؟

مرستیال غوښتل ځواب ورکړي خو مستوفي ترې پوښی شو .
- صاحب ! فرمان ولیکئ چې له غلو دې د لاس سره یو ځای پښه هم پرې شي .
ښاروال پسې زیاته کړه :
- او په فرمان کې ستاسو د موټر تښتوونکي ته ځانگړې ماده ورکړئ .
د محکمې رئیس یې په تایید وویل :
- ستاسو د موټر له تښتوونکي دې ، په لاس او پښې سربېره پوزه هم پرې شي .
ښاروال بیا په خبرو کې ورولوېد :
- له پوزې سره د غوړ لږه برخه هم .
والي ته وړاندې زونو خورا خوند ورکړ :
- بس چې داسې ونه کړم ولا چې ما او زما موټر څه چې ټول له ښځو سره بونځي ، غله ډېر زړه ور شوي دي
چې سخته وېره ونه ویني ، ولاکه لارې ته راشي .
د والي له دې خبرې سره ټول له ځایه را ولاړ شول چې غونډه خوره اعلان کړي . د محکمې رئیس لاس پورته کړ .
- بس یوه د خیردوعا ، زه همدا اوس دا فرمان شرعي کوم او په والي صاحب یې دستخطوم .
ده لا دا خبره غزوله چې نابیره د جرایمو مشر خبر راوړ :
- صاحب ! والي صاحب ! موټر پیدا شو .
والي ژړو پوښت :
- رښتیا ؟ کله ؟
د جرایمو مشر ځواب ورکړ :
- همدا اوس په همدې شپه کې تېلفوني خبر راغی .
والي په خندا شو :
- د غلو غوړونه څومره لږې اوري ، د فرمان یې بیا دومره په بیړه واورېدل .
بیا یې پسې زیاته کړه :
- ښه ! غل مو ونيو ؟
ځواب یې ورکړ .
- هو صاحب !
والي پوښتنه وکړه :
- آفرین ! څه مو پر وکړل ؟
د جرایمو مشر وروشان ځواب ورکړ :
- صاحب ! خوشې مو کړ :
والي حیران شو :
- غل مو خوشې کړ ؟

بيا يې په غوسې چيغه كړه:
- نه، نه! د هغه بايد لاس، پنبه، پوزه او غوږ پرې شي.
د پوليسو قوماندان مخ وړ وړاوه:
- والي صاحب! نور هر څه ما ته پرېږده، چا چې خوشې كړي بېرته به يې راپيدا كوي او كه نه ولا چې ستا فرمان مې په هماغه نه وي پلي كړي.
خو د جناياتو د مشر دې خبرې د هغه په زړه يځې او به وشيندلې.
- صاحب! غل ستا خپل زوی دی.
د دې خبرې په اوریدو ټول كسان حيران شول او په غونډه كې لوی سكوت راغی، خو والي په ورو دغه سكوت مات كړ.
- ای مهربانه خدایه! ښه دی چې فرمان مې نه دی امضاء كړی.
د محكمې رئیس په غوږه مالي وویل:
- جنابه محكمه خو دومره بېده نه ده، پوهېږئ چې لېونیان د خدای له ډېرو فرمانونو معاف دي، نو بنده لا كومه مولي ده؟
والي موسكی شو:
- ښه شوې رئیس صاحب! چې تاسو شاهدي وركړه، زما د زوی په ماغزو كې په رښتیا هم خلل دی، كه يې مو تر له ليكې اړولی وای، بيا يې نه صاحب كېدم.
بيا يې لاسونه لپه كړل:
- اوس به ټول يوه دوعا وكړو، خدای دې ټولو غلو ته د نيكۍ هدايت وكړي.
ناستو كسانو په يوه خوله وويل:
- آمين.
بيا يې د محكمې رئیس ته مخ وړ وړاوه او لارښوونه يې وكړه:
- په دې مياشت كې هم له دې فرمانه تېر شه! دا دوعا كافي ده.

براتسلاو، سلواکيا
د 2004 ميلادي کال د جنوري 5

پيشو

د تېلفون زنگ له درانده خوبه راكېنولم.

په بېړه مې غوړې پورته كړې:

- هلو !

ځواب راكې شو.

- ډاكټر كاتونا يم؟ سلامونه ! څنگه ياست ؟

ځواب مې وركړ:

- سلامونه ډاكټر كاتونا ، پوره درې مياشتې له تاسې بې خبره وم؟.

- ؟ ډېره بنده وم؟ ته زما په بوختياوو بڼه خبر يې؟ په درې ادارو كې كار كول او ټولو ته رسېدل؟.

- پوهېږم ، بڼاغلې كاتونا؟ څه نوې زړې؟

- هر څه په خپل حال؟ يوازې نوي كور ته تللې يم؟

- نوي كور ته؟

هو؟ په درې لكه ډالرو ، په يوه اشرافي سيمه كې.

- مبارک ، مبارک !

- خير يوسې؟ پوهېږې عبدالله؟ پلار او مور زما پوره طبعه كوي؟ خوزه ډېره سخته طبعه؟ خپل رازونه او

خپل ځانگړي ژوند لرم؟ داسې نه ده؟

- ولې نه تاسې رښتيا وايي؟

هغې بله خبره كوله چې زه په خبره كې ورولوېدم:

- رښتيا لور دې هم ځانته راولې؟

په بېړه يې ځواب راكړ:

- نه ، هغه لېونۍ له نيا او نېكه سره خوشاله ده؟ او زه هم لازمه نه بولم ، چې له ما سره دې اوو سپېږي.

ما ته دستي د هغې د مېړه په باب پوښتنه سرته راغله او د هغې خبره مې په نيمايي كې پرې كړه:

- او له بڼاغلې (چابه) نه څه احوال لري؟

له هغه مې هم طلاق واخېست !

- په اند پښمن غږ مې ورغبرگه كړه:

- او؟ دا خو بڼه كار نه دی شوی.

- څنگه يې كوي عبدالله؟ بڼه كار نه دی؟ خو له او سنيو ميړونو گوښه ژوند ډېر خوندور دی. ته پوهېږې زه

خراپه بڼه نه يم؟ خو له هغه مېړونو نه مې هم بڼه نه راځي؟ چې د بڼخې هر قدم او پل څاري؟.

- غواړم د ملگري په باب دې وپوښتم:

ژر په خبره کې راولوېده:

- په همدې خاطر مې تاسې ته تېلفون وکړ چې له نوي ملگري سره مې وپېژنئ؟ زه به په ټول ژوند کې دې له ځانه لېرې نه کړم؟.

پوهېږې ، عبدالله چې هغه ما ته څومره نږدې دی؟ دا له تصویره لېرې ده.

- کولی شې چې د هغه په باب معلومات راکړئ؟

- معلومات څه کوي؟ بس ځان راوړي؟ نوې ملگری او نوی کور دواړه به یوځای وگوري؟.

زیرې مازیګرو چې د بوداپست اشرافي سیمې ته چې ډاکتر کاتونا هلته نوی کور اخیستی و ، ورسېدم؟.

- په اسانۍ مې کور وموند . او په بیرې مې د کور په زنگ گوته کېښوده .

- درنگ شېبه کې ډاکتر کاتونا ورپرانېست ، ډاکتر کاتونا چې یوې وړې پیشو یې دیوه عسکري

باډیګارد په څېر د مخه او شا تله راتله ، ما ته په وارسره د کور هره کوټه ، پخلنځی

؟ او د لمبلو ځای؟ او نور راوښودل؟.

په رښتیا هم د هغې کور په هر حساب صفتي و او د مجارستان د وگړو ډېرو کمويې د دې توان درلود چې

په داسې گرانیه کور کې دې هستوگنه ولري.

- د کور له لیدو وروسته د سټي ډاکتر کتونا وپوښتم:

- څنگه ، خوښ دې شو؟

ځواب مې ورکړ:

- ولې نه! ډېر ښکلی؟ ډېر ښکلی؟

په داسې حال کې چې خپله نازولې پیشو یې د ډېر گران ماشوم په څېر غېږې ته رانږدې کوله حیرانوونکې

پوښتنه وکړه:

- او څنگه؟! زما د ملگري په باب څه وايي؟؟

- هغې پیشو ته اشاره کوله ، خوزه په دغې اشارې نه رسېدم. ځواب مې وغوښت:

- کوم ملگری یادوې؟؟ په رښتیا مې هم ستا ملگري ته تلو سه ده؟. تاسې خو ما ته وویل: چې تاسې

دواړه به زما راتگ ته انتظار باسئ.

- هغې په کړس ، کړس وخنډل؟

- ولې هېر دې شو؟ هغه له ما سره ستا هرکلي ته درنه رغئ څه؟!!

- دا څه وايي ، ښاغلي کتونا؟ تاسې سره خو دا ستاسې گرانه پیشو وه.

- هغې بیا په کړس ، کړس وخنډل؟ او په خندني غږ یې وویل:

- خوزه هم همدا يادوم ، او په تېلفون کې مې هم همدا يادوله ؟. بنايي مېره مې لاله ما سره دروازي ته نه وای دروتلای ، خودا وفاداره څنگه له ماد مخه دروازي ته دروسېده ؟.

- هغه بيا زمکې ته ټيټه او پيشو يې خپلې سينې پورې ونښلوله او بيا يې خپل لاسونه د هغې په سر ورته پر کړل.

- اوه ! گراني ؟ ته څومره ښکلې او هوښياره يې ؟ رانږدې شه ؟ سينې ته مې جوخته شه ؟ ماچه راکړه . او هغې په رښتيا څو وارې هغه ښکل کړه ؟. بيا يې ما ته مخ راواړاوه :

- پوهېږې عبدالله ؟ دا اوس زما لپاره هر څه ده . په دې دلور ، ملگري ، مېره او ټولو ما ته نږدې کسانو تنده ماتوم . او دا ځکه چې اوس هر چا پرېښي يم .

- هغې خبرې کولې چې په درنگ شېبه کې يې پيشو بل پور ته پورته او د څه شي په راگوزارولو شوه .

- مېرمن کتونا په بېره له ځايه پورته او ويې ويل :

- لکه چې بيا يې کوم قاب مات کړ ؟ پوهېږې عبدالله دا د يوه نازلي ماشوم په څېر ده ، کله کله خپله سرتنبه گي کوي .

- کتونا په بېره پيشو له پاس پورته رانښکته کړه . په داسې حال کې چې د هغې په سر يې خپل لاسونه تېرول ؟ له ځانه سره په خبرو لگياوه ؟.

- چرت مه خرابوه ؟ سل قابونه درنه قربان ! پوهېږې عبدالله ، ما د مخه وويل ؟ دا د يو سپېڅلي ماشوم په څېر ده . کله چې کاروران کړي ډيره بېگناه بڼه اختياروي او هغه رښتيا د يوه سپېڅلي ماشوم په څېر زړه لري .

- هغه د پيشو په باب او د هغې د وفادارۍ په باب په خبرو کې غرقه وه چې نابېره پيشو د هغې له غېږې ټوپ کړ ؟ او د باندې کوڅې ته يې مخه کړه ؟ دا کتر کتونا له لېږې پرې غږ کړ :

- چېرې لاړې ؟ احتياط ؟ گوره د چاد موټر لاندې نه شي ؟ جنجال راته مه جوړوه راوگرځه !

- په پيشو پسې له ځايه راولاړه شوه ، خو پيشو په هر څه غوږونه کاڼه او د باندې ووته !

- نن د دې د خبرو ټوله موضوع د هغې پيشو وه ؟ هغې د خپلو خبرو په منځ کې ما ته د پيشوگانو ؟ د هغو وفاداري ، د هغو د ډولونو ، نسلونو ، د پيشوگانو د نړيوالو مسابقو او ان تردې چې د پيشو وژنه په ختيځ کې د کومې گناه اندول ده . په باب اوږده معلومات راکړل .

- د پيشو په باب له ډېرو معلوماتو وروسته يې وويل :

- عبدالله ، که ته هم زما په ځای شي ، له دې پيشو به يوه شېبه مخ وانېږوي ؟ پوهېږې زه زړه نه يم ، خو ځوانه هم نه يم . ما چې په ځوانۍ کې يو حسابي مين پيدا نه کړ ، اوس به په

- دې عمر کې داسې يو ايډيال سړی له کومه کړم ؟ هره ورځ او هره اوونۍ د اشنايانو بدلول د يوې ښځې حيثيت ټيټوي . او نن د دغو گڼو ناروغيو په ضررونو هم له ما بڼه بلد يې .

بيا يې په خورا غرور او د موسکا په خپو کې پسې خبرو ته دوام ورکړ:

دا پيشو ، گوره معمولي پيشو هم نه ده. دا د هغې پيشو لورده چې موريې خو نړيوالې لوبې وړې دي؟ دا هم د راتلونکي کال د يوې نړيوالې لوبې کانديد ده.

د هغې خبرې خلاصې نه وې ، چې د يو موټر د نابېره بريک دروند غږ د هغې خبرې پرې کړې ، په منډه له خپله ځايه د دروازي په لور وخوځېده. ژر يې له کوڅې قهرجنې کړيکې او غږونه راوړسېدل.

- بناغليه عبدالله ، بناغليه عبدالله ، ژر کاغذ او قلم راوړسوه.

د هغې له وارخطايي ډکو کړيکو زه هم خورا اندېښمن او په بېړه قلم په لاس لارې ته ورووتلم.

مېرمن کتونا په داسې حال کې چې ټول وجود يې لږزېده او په چپغو چپغويي ژړل ، په ما له لېرې راچپغه کړه؟.

- وليکه ! بناغليه عبدالله: Bud-0324

په داسې حال کې چې قهر يې ټول وجود نيولی و ، او ټول بدن يې لږزېده ؟ له ځانه سره د لېوني په خبر اخته وه.

- دا بې وجدانه قاتل ؟ چېرته به رانه وتنېتي ؟ والله چې د پارلمان او صدراعظم پورې خو مې خپل غږ ورسوم ؟.

په داسې حال کې چې پيشو يې سينې پورې جوخته نيولې وه ، ما ته مخ راواړاوه.

- بناغليه عبدالله ما وبخښه ! زه په خفگان کې خپل ځان نه شم اداره کولی ؟. ما تر تېلفونه ورسوه هسې نه چې ولوېږم. په سترگو مې توره تياره ده. زه بايد ډېر ژر ترافیک خبر کړم ؟. دا معمولي پيشو نه وه ، د خپلې مور په خبر يې د مجارستان نوم په نړۍ کې اوچتولی شو ، سړکال له دې سره پاریس ته د پيشوگانو نړيوالو لوبو ته روانه وم.

هغې په منډه د تېلفون نمبرې دايرې کړې.

تېلفون يې دا ښووله چې خورا لوی غم او ټکه پرې رالوېدلې. په تېلفون کې د يو جنرال او پوځي مشر په خبر د ترافيکو ادارې ته سپارښتې کوي:

- بلې ؟ هغه بايد ډېر ژر ونيسئ ! هغه بايد ستره سزا وويني ! زما پيشو عادي پيشو نه ده ؟. هغې کولی شو ، په سړنۍ نړيواله مسابقه کې د مجارستان نوم پورته کړي ؟ د هغې له مور لا چا د هوښيارو پيشوگانو نړيوالې مسابقې نه دي گټلي ؟.

دا کتر کتونا دغه وير داسې تروره کړې وه چې د پيشو هېڅ ډول حرکت يې نه شو محسوسولی ، او فکري يې کاوه چې پيشو يې بلې نړۍ ته لېږدېدلې ده.

ژر مې د هغې پاملرنه د پيشو حال ته راواړوله:

- بناغلي کتونا پيشو لا ژوندۍ ده ؟ مه وارخطا کېږه !

کتونا ژر په حال راغله ، او په وارخطايۍ يې غوښتنه وکړه:

- نو ښاغلیه عبدالله ، زه خو په هېڅ نه یم ، ژر کوه چې ځان روغتون ته ورورسوو .
په بیره یې ما ته د خپل موټر کیلی راواچوله :

- زه په ځان نه پوهېږم ؟ ته پوهېږې او موټر خو ژر کوه ، د خدای لپاره ؟ عبدالله ما درک کړه ؟ ښایې ستا لپاره دا معمولي پېښه وي ، خو په ما لویه بلا راپرېوتې ده . زه به خپل یوازې بتوب څنگه وزغمم ؟ زه به په چالاس راکاږم ؟ ان دا لوی کور خوله کومه مهربانه موجوده پرته زندان دی ؟ له دې پرته له ژونده کرکه لرم ؟ همدا پیشو وه چې په ژوند یې زما باور پیدا کړی و ؟ ښاغلیه عبدالله دا زما د مینې او وفادارۍ سمبول و ؟ دا باید هېره نه شي ؟ هله ژر کوه ؟

او ما په بیره په موټر پېښه ټینګه کړه ، خو لا روغتون ته نه وو رسېدلي ؟ چې د داکتر

کتونا موبایل تېلفون ته د ترافیکو د ادارې له خوا ځواب راغی :

- ښاغلي کتونا د موټر لمبر مو سم نه دی درج کړی ، که نورې ښانې ولری ؟ ژر د پولیسو ادارې ته خبر ورکړئ .

د دې خبرې په اورېدو داکتر کتونا له ډېره قهره په موټر کې پورته ټوپ کړ ، خو ژر مې مداخله وکړه :

- مه وارخطا کېږئ ، هر څه به سم شي ، پیدا به شي .

ژر یې په قهر راغبرګه کړه .

تاسې څه وایئ ښاغلیه عبدالله ، څنگه به هر څه سم شي ؟ زه نشم کولی دا لوی ظلم وزغمم ، دا بې وجدانه باید د قانون منګولو ته وسپارم ؟ . زه به خپله ټوله سرمایه په دې لار کې ولګوم ، چې هغه ستره سزا وويني ؟ .

دې دا خبره کوله چې موږ روغتون ته راوړسېدو ، خود موټر له رانېکته کېدو سره سم د کتونا ګران بیه پیشو هم ساه له لاسه ورکړه ؟ .

او خدایه ! او په ما یې چپغه کړه :

- ښاغلیه عبدالله ، درنېسه مې ! لکه چې په ما حمله راغله ؟

په درنګ شېبه کې کتونا یخ لرګی شوه ؟ او چې ترڅو مې بیرني امبولانس ته رسوله ، هغې هم د پیشو لار خپله کړې وه .

رسوا

اینځرگل چې څنگه له میدانہ راووت او د خپل ملګري ګلاب شاه په موټر کې سپور شو ، نو له ګلاب شاه
بې لومړنۍ پوښتنه همدا وه .
- ګلاب شاه ! اوس هم ښکار کېږي ، که نجونې له پانګوالۍ سره مغرورې شوي ؟
ګلاب شاه په خندا شو :
- یره ما ویل ته به د افغانستان تنګسو له زوره غورځولی یې ، خو چې وینم دې هماغسې وږی او له زوره نه
بې ولیدلی .
ګلاب شاه هم په خندا ځواب ورکړ :
- په څه شي به موږ شم ، زه پوهېدم چې یوه ورځ راځم ، بس همدا خبره وه چې واده مې ونه کړ .
ګلاب شاه حیران شو :
- رښتیا ! تراوسه لا جره یې ؟
اینځرگل ځواب ورکړ :
- بس قسم چې دا نجونې به را په یاد شوې که مې هېڅ نجلۍ ته زړه ورته ، بله دا چې له دې ځایه چې تللی
یم ، په افغانستان کې مې کراره ورځ نه ده لیدلې ، ما ویل یوه ورځ به راکډه کېږم ، بیا به ښځه او بچیان چا
ته پرېږدم ؟ له وطنه مې لاس مینځلی و ، ما ویل زما په ژوند خوولا که په قرار شي .
ګلاب شاه په ټوکه وویل :
- هسې نه چې دلته دې ګلونه نه وي کرلي !!
اینځرگل ورغبرګه کړه :
- نه ولاکه مې هېچا ته د هېڅ شي وړاندیز کړی وي .
بیا لږه شېبه غلی شو ، خو ګلاب شاه ژر وپوښت :
- څنگه غلی شوې بچوځانه ؟
اینځرگل ځواب ورکړ :
- که رښتیا درته ووايم ، زه چې تلم یوې ملګرې رانه حمل واخېست هغې ته مې سودا وه چې څنگه به شوې
وي ، هسې نه چې پلار شوی وم .
ګلاب شاه وپوښت :
- څومره وخت ورسره ګرځېدلی وي ؟
اینځرگل په بیړه ځواب ورکړ :

- ايله درې مياشتې ، اوه لس کلنه وه ، لا اتلس کلنۍ ته هم نه وه رسېدلې ، خود ظالم لور ډېره بڼا پسته وه ، که چېرې وطن ته نه وای تللی ، واده مې ورسره کاوه .
گلاب شاه وویل :

- شکر و باسه چې نه دي دې کړې ، ما چې کړې ، کومه بڼه ورځ مې لیدلې ، دا بڼه چې له مور او تاسو سره نه جوړېږي .

بيا يې اينځرگل وپوښت :

- بڼه د دې نجلۍ کوم درس درسره دی ؟

اينځرگل ځواب ورکړ :

- نه ! همددا چې خبر شوم چې داسې خبره ده ، پښې مې ترې وويستې ، ما ويل هسې نه چې په کوم غضب وانه وړم .

گلاب شاه وویل :

- څه ! څه يې کوي ، اوس به واده وي .

دوی په خبرو خبرو کې بيا د گلاب شاه کور ته راوړسېدل .

د ما بڼا منۍ ډوډۍ وروسته چې گلاب شاه د اينځرگل سره په پوره بندار او اوږدو کيسو ستړی شو ،

دستي يې اينځرگل ته مخ ورواړاوه او وړاندیز يې وکړ :

- اينځرگله ياره ! لويه لار دې وهلې ، بڼه پوره به ستړی يې ؟ بس اوډه به شو ، او بيا يې په خدا کې خبره داسې اوږده کړه :

- بس سبا ته د شنبې شپه ده ، پخواني يادونه به تازه کړو ، نوو ډيسکو ته به دې بوخم ، چې د افغانستان او جگړې ټول غمونه دې له سره والوزي .

اينځرگل يې خبره ومنله .

- بس چې څنگه دې خوښه وي ، که نه زه خود دې ورځې او شپې ځمار ، ځمار يم ما په افغانستان کې داسې ورځې ليدلي قسم په خدای که به مې په اونيو ، اونيو سترگه پټه کړې وي ؟ زه

له بې خوبۍ او ستړيا سره اموخته يم .

گلاب شاه ورغبرگه کړه :

- ته خو به اموخته يې ، خوزه چې نه يم .

دواړو په کټ کټ وخنډل او بيا بېده شول .

اينځرگل بڼه درانه خوب يووړ ، خو په درانه خوب کې تېرو يادونو پسې واخېست ، د شوبلو ، راکټو او نورو وسلو مرگوني غبونو ، د کورنو د سوځېدو ، د ولږې ، تنگسو ټولې شپې يې کره شپه په خوب کې وليدلې .

کله چې څنگه له خوبه راپورته شو گلاب شاه ته يې حال تېر کړ .

- يره گلاب شاه اشنا ! افغانستان او هغه درېدري مې ولاکه دلته هم که آرام پرېږدي ، يو څه بېگانه ته وکړه چې دا فکرونه مې په بله خوا ولاړ شي .
گلاب شاه ډاډ ورکړ :

- بې غمه اوسه ! داسې سړې او سپينې به درباندي وگورم چې په خوب کې به دې هم نه ولي ليدلي .
اينځرگل له خوشالي وغوړېد .

- بس دغه غبره کوه ، او بيا يې گلاب شاه وپوښت :

- څه فکر کوې ؟ اوس خو په هماغه دم کې نه يو ، څلوېښتم کې ورگډېږم او گله ا هم را نه هېره ده .
گلاب شاه وويل :

- په زړه څنگه يې ؟

- اينځرگل په بېره ځواب ورکړ :

- په زړه خو ولا چې له (18) کلن نه هم په زور کې يم درې ښځې خو په شرط زړوم .
گلاب شاه خوشاله کړ :

- بس دغه خبره کوه ؟ دا نجونې اوس له ځوانانو نه پاڅه ډېر خوښوي .
اينځرگل موسکې شو .

*** **

د شپې لس بجې وې چې دواړه د براتسلاو يوې نوې پرانېستې ډيسکو ته ولاړل .
په ډيسکو کې گلاب شاه اينځرگل ته مخ ورواړاوه :

- دا اوسنۍ گله ازما هم ښه نه ده زده ، بس د دې بار مخې ته اودرېږه ! سترگې جنگوه ، ضرور ښکار په لاس درځي .

گلاب شاه لا خبره پای ته نه وه رسولې چې اينځرگل يوې تنکۍ پېغلې په ښه کړ .
اينځرگل په ورو گلاب شاه ته کړل .

- دا نجلۍ ډېره راگوري ، خو ډېره وږه ده .

گلاب شاه وهڅاوه .

- څه امتحان يې کړه .

اينځرگل ژرد گلاب شاه خبره ومنله ، او نجلۍ ته په بېره ورنږدې شو ، ځان يې په بېره وروپېژاند :
زه اينځر يم .

زه سونيا يم .

- سونيا ! څنگه دې زه څارلم ؟

- زما اسيايان او غنم رنگه نارينه ښه ايسي .

- خوزه او ته د عمر ډېر تفاوت لرو .

- ما ته مهمه نه ده ، زما پاڅه ځوانان ښه ايسي .

اینځرگل سونیا وپوښتله .

- څو کلنه یې ؟

سونیا په بیرې ځواب ورکړ :

- 17 او ته ؟

اینځرزه نازړه له خپل عمره (6) کلونه کم کړل .

-زه (34) .

سونیا وخنډل :

-زما د پلار په ځای .

خو بیا یې جدي ښه ونيوه .

- هسې ټوکه کوم ، که (40) کلن هم اوسې ، پروا نه کوي ، خوله دې د زیات عمر نارینه نه شم زغملی .

اینځرگل د خوشالۍ له احساسه سره سره خورا حیران و ، خو سونیا یې حیرانتیا ژر له زړه والوزوله :

- ولې د نڅا میدان ته نه راگلېږې ؟

اینځرگل ځواب ورکړ :

- چې لږ مې سرگرم کړم ؟ بیا به درشم .

له دې وروسته اینځر ترسهاره اوږې وغورځولې . د نڅا په پای کې سونیا له اینځره رخصت واخېست او د

بیا لیدو لپاره یې ځای وټاکه ، کله چې یو له بله بیلېدل ، نو اینځر په ورو خپلې شونډې د سونیا شونډو ته ورنږدې کړې ، ترڅو یې له رودلو لږ څه خوند واخلي ، خو سونیا ژر تپل واهه .

- نه ! نه ! دومره ژر نه ، زه دومره اسانه نه یم ، یوازې مخ یې د هغه په مخ ولگاوه او د خپل کور په لور رهي شوه .

اینځر د تېرې شپې په څېر افغانستان او د جگړې کړاوونه په خوب کې نه لیدل ، دا ځل یې ټوله شپه د

خوبونو مېلمنه سونیا وه او چې څنگه له خوبه راکښېناست ، بیا د هغې په چُرْت کې ډوب شو ، او مازیگر یې ملاقات ته ورغی .

سونیا له خوشالۍ په غېږ کې ونيو ، او اینځر یې شونډې لا خپلو شونډو ته نه وې نږدې کړې چې د سونیا د مورد تېلفون زنگ راغی ، مورې وپوښتله :

- سلام سونیا ! چېرې یې ؟

سونیا ځواب ورکړ :

- له خپل نوي ملگري سره .

موري يې پوښتنه وکړه :

- دا دې لومړۍ ملاقات دی ؟

سونيا ځواب ورکړ :

- هو موري !

- موري يې وپوښتل :

- څوک دی ؟

- يو غنم رنگه اسيایي ، وايي د افغانستان یم .

موري يې حیرانه شوه .

- هم (34) کلن او هم د افغانستان ؟

- هو موري ! پاڅه ډېر مهربانه وي ؟ ځوانان په مینه کله پوهېږي .

- زه مشوره نه درکوم ، لوري ! خو چې ټينگار کوي ، سبا يې کور ته راوبوله .

سونيا خوشاله شوه او اینڅرگل ته يې مخ کړ :

- پوه شوې چې مور مې څه وويل ؟

اینڅرگل ځواب ورکړ :

- نه .

سونيا وويل :

- بس سبا زموږ مېلمه يې ، مور مې غواړي ، تاوويني ، دهغې تصدیق ضرور دی .

اینڅرگل وپوښتله :

- مور دې څو کلنه ده ؟

- بس ستا همزولي (35) .

اینڅرگل وويل :

- که زما مخالفت وکړي ؟

سونيا يې اندېښنه په بېړه ځواب کړه :

- مه وېرېږه ، که مخالفت هم وکړي ، زما مخه نشي نيولی . زه د مور درناوی لرم ، خو مینه ، مینه ده ، ته مې

اوس په زړه کې ناست يې .

اینڅرگل په بېړه ټکل کړه او مشوره يې ورکړه :

- په دې عمر کې دې مور حق لري چې تا وڅاري .

سونيا يې په پلوی وویل:

- مور مې گرمه نه ده ، په همدغه عمر کې يې په يو چا زړه بایلود او له هماغه لومړني کوروالي يې زما نطفه په جوړېدو شوه ، خورا بیرېږي چې زه يې په برخليک وانه وړم.

بيا يې اينځرگل ته وویل:

- خو گوره زه دومره اسانه او ساده نه يم چې په مينه دې پوره باوري نه شم ، غېږې ته دې بېدېدو ته نه درځم . ان نه غواړم شونې يې مې وروډې.

له دې وروسته يې پوره چکر سره وواهه ، او بيا سره له يو بله بيل شول.

سبا اينځرگل نېغ د سونيا کور ته ورغی او له رسېدو سره سمدستي يې د دوي د کور زنگ وواهه:

سونيا يې هرکلی وکړ ، په خوشالۍ يې دروازه پرانېستله او کور ته يې دننه کړ. اينځرگل په بيره پوښتنه وکړه:

- مور او نوره کورنۍ دې چېرته دي ؟

سونيا او سيلی وويست او په ژړه غوني غږ يې وویل:

- زه له مور سره يوازې ژوند کوم ، دا مې تېره ورځ هم درته وویل ، پلار مې نه دی معلوم ، مور مې پوهېږي ، خو له ما هر څه پټوي او ښايي هغه يې هم پوره درک ونه لري.

اينځرگل حيران شو:

- دا څنگه ؟

سونيا ځواب ورکړ:

- مور مې وايي چې هغه کوم اسيایي محصل و ، د تحصيل وروستۍ شېبې يې وي . خدايزده نوم به يې هم سم ورکړی وی و که نه !؟

او د هېواد په باب يې هم زما مور شکمنه ده.

د اينځرگل حيرانتيا نوره هم لوړه شوه:

- دا څه وايي !؟ څومره سره وگرځېدل ؟

سونيا ځواب ورکړ:

- له مياشتې هم کم.

اينځرگل مخامخ هېندارې ته ځير شو او بيا يې په سونيا سترگې خښې کړې ، په اوږدو چرتونو کې لاړ ، خو د دروازې د زنگ نابېره غږ يې چرتونه ژر والوځول.

- سونيا له خوشالۍ چېغه کړه:

- هغه دې چې مور مې راغله.

او بيا يې د دروازې په لور منډه کړه:

دروازه په بيره پرانېستل شوه ، د اينځرگل چې څنگه په هغې سترگې ولگېدې ، بيا په درنگ شېبه کې له حيرانتيا سور راواوښت ، غږ يې له وارخطايي سست شول. له خولې يې بې اختياره ووتل:

- اوه ! لویه خدایه ! دا کومه معجزه رانښايي ، ؟ دا خو هماغسې ښایسته پاتې شوې ، بیا یې بې اختیاره چېغه کړه :

- تانیا ! ما وبخښه !

په تانیا هم خولې راغلې او له غوسې تکه سره شوه ، وار له واره په سپکو سپورو شوه :

- بې وفا ! بې وجدانه !

خو سونیا ژر مداخله وکړه :

مور یې صبر وکړه ! څه خبره ده ؟ ته یې پېژنې ؟ ما ته خراب سړی نه ښکاري .

اینځر گل په زاریو شو :

- هو سونیا ! زه خراب سړی یم ، ستا مور په حق ده .

هغه غوښتل خپلو خبرو ته دوام ورکړي چې سونیا وپوښت :

- ته نو له کومه زما مور پېژنې ؟ ؟ ته څوک یې ؟

نور نو تانیا صبر ونه کړ په احساساتي بڼه یې له خولې راووتل :

- ته ږنده یې ؟ دواړه په آئینه کې وگورئ !

سونیا نوره هم حیرانه شوه :

- ولې آئینه ؟ !

تانیا نوره ټینګه نه شوه :

- دا بد مرغه دې پلار دی ؟ !

بیا یې دوعا وکړه :

- یا مسیح ! ښه شوه چې په خپل وخت مې مرستې ته راغلې ، زما لور به اوس له خپل پلار سره څه کارونه

نه وو کړي .

دا اینځر له خولې هم چېغه شوه :

- اوه ! لویه خدایه ! دا څه معجزې رانښايي ؟ په خپله سکني لور دې مټین کړم ، دا څه رسوایی ده .

براتسلاو ، سلواکیا

د 2003 د اکتوبر 25

کرک

نن شپه رستورانته له هره پلوه ډېر په زړه پورې و ، هم د ساز ډله نوې وه او هم د سندرغاړو ساز او اواز ډېر زړه را کښونکی و ، رستورانته راغلي مېلمانه هم خورا ډېر ډولي او فېشنې وو ، د راغليو نجونو يوې په ښکلا او ښايست کې کمې نه و او هرې يوې له لېرې د سړي پاملرنه د ځان په لورې اړوله ، تر ټولو مهمه دا چې نن زار په او د پاڅه عمر کسان ډېر کم په نظر راتلل او داسې وختونه به کله کله پېښېدل ، بله دا چې نن د رستورانته مېزونو او د ناستي چوکيو هم بدلون کړی و او ټول خورا نوي او ښايسته برېښېدل .

حسن به تل له خپلو دوو ملگرو سره دلته راته او تل به د شپې کسيز مېز تر شا کېناستل ، نن يې بيا بخت وېښ و ، پر مېز مخامخ ورته درې حسينو نجونو ځايونه نيولي وو ، دوی خورا چټي پېغلې وې ، خويوه نسبتاً د پاڅه عمر لرونکې وه ، خو ډېره سخته وه چې په هغې دې د يوې تنکۍ پېغلې مينه ماته نشي ، جگه لوړه دنگه وه ، وېښتان يې تور او په ډېر عالي سويه يې خپلې زلفې په خپلو اوږو راخپړې کړي وې ، له نازک کميسه يې تيونه چې ښه ځيرېدې له ورايه معلومېدل چې ننداره يې خورا خوندوره وه ، د سر له پاسه يې د وېښتانو چتر هم حيرانوونکی و او دې يې د عالي فېشن نماينده گي کوله ، سترگې يې غټې او وريځې يې تورې وې او د نورو اروپايانو په خلاف يې نه وي خرييلې ، ښايي د شوقيانو دغه احساس يې ښه اېسېدلی و . د هغې شونې هم د پخوانو په څېر وې او هېڅ ډول رنګ يې پرې نه و مېښلی ، د هغې هر څه د تعريف او ستاينې وو ، خو د هغې سرو غومبرو د هغې د څيرې په جوړونه کې تر ټولو لوړ ځای درلود او چې کله به موسکۍ شوه ، نو د ډېره لېرې به يې د سرو غومبرو د ځلا پرک سترگې و برېښولې .

په رستورانته کې ناستې نجونې يوه هم د دې په منگ نه وه ، خو د هغې حسيني څېرې له هر چا زړونه کښلي وو او د ټولو سترگې يوازې د دې په لور کېږي وې .

حسن او ملگري يې هم له هماغه پيله په دې گرم شول ، دواړو جوړو تر ډېره وخته يوه بل ته هېڅ ونه ويل او هر يوه جوړه بلې ته د خبرو او پېژندنې د وړانديز په انتظار و ، يوازې د سترگو په رنګارنګ کتلو يې د يوه بل حرکات څارل ، خو د ساز او سندرو د پيل درشل و چې حسن او ملگرو يې دغه سکوت مات او دوی ته يې د پېژندنې وړانديز وکړ د هغوی ځواب مثبت و او بيا هرې يوې ځان وروپېژاند :

- ناديا

- ناتاشا

- تانيا

د پاڅه منگ بڼکلی بڼځه نادیا وه چې تر ټولو یې ځان اول وروپېژاند حسن په خدا کې خپلو ملگرو ته په هماغه لومړي ځل وویل:

- بس همدا پځه یې زما .

له دې وروسته د دوی د پېژندنې په ویاړ د پیالو د پورته کېدو وړاندیز وشو او لا یې پیالې په سر نه وې رااړولې چې بیا سزایانو په ساز پیل وکړ ، هریو پاڅېد او دوی یې نڅا ته راوبللې .

نڅا خورا په زړه پورې وه ، له یوې خوا د سزایانو مست ساز او سندرو او له بلې لورې د برېښنا د شنو ، سرو گروپانو پر قېدل او لگېدل ، رستوران ته پوره بڼکلا ورو بڅېښله ، د نجونو نڅا ، اتڼو او د دوی مستو خداگانو زړونه تخنول او نازول . بڼه شېبه ونڅېدل او د نڅا په جریان کې یې ډېرې کیسې یوه بل ته سره وکړې . دواړه لورې یو له بله خورا راضي وې او چې لا ساز څه شېبه غلی شوی نه و ، تر پایه یې نڅا ته دوام ورکړ ، خو کله چې ساز د لنډ وخت له پاره ودرېد ، نو د معمول په توگه دوی هم بېرته خپلو مېزونو ته ستانه شول . بیا یې څو څو ځلې پیالې په سر راواړولې او چې تر هغې یې دوه ؟ درې ځلې پیالې ډکې او تشې کړې . ساز بیا وغږول شو ، او د سندرغاړو مستو سندرو زړونه و تخنول ، دوی هم په پوره شوق نڅا ته بیا ورو ولاړ شول ، خو دا ځل نادیا هغه د پاڅه منگ بڼکلی بڼځې حسن دوی بدرگه نه

کړل . هغې تابه ویل په مېز سلیخ شوي وي ، له ځایه هېڅ راونه خوځېده او په خپل ځای یې په څو کې ټینګه تکیه ووهله .

- اوه ! خدایه ! هغه ولې داسې برگه او مچو چیچلې ده ؟ بڼایي زموږ له کوم ملگري کومې خطا سره وهلی وي .

دا او دا خبر ډېرې خبرې د حسن په زړه کې وگرځېدې . په بیړه یې د نڅا میدان پرېښود او د دې د احوال په لټه د دې خوا ته ورنږدې شو .

- سلام ! گراني ! ؟ ولې خوابدې یې ؟ څه مرسته کولی شم ؟

خو د هغې هرکلی خورا سوړ و ، هېڅ ځواب یې وانه ورېد . لږ څه شېبه وروسته یې ورو ، خو د غضبه ډکه خبره وکړه :

- له تاسې کرکه لرم ؟ مه رانږدې کېږه !

دې خبرې لکه اسماني تندرد ده په سر کې څړیکې وکړې . نه پوهېده څه وکړي او څنگه یې خبره ورغبرگه کړي او چې غوښتل یې خپل عکس العمل څرګند کړي ، له لېرې یې ملگرو او ورسره نڅېدونکو پېغلو د سر په اشاره د نڅا میدان ته راوباله . هېڅ یې ونه ویل ، او په وروشان د نڅا میدان ته ورګډ شو ، خو اوس نڅا او ساز دواړه په ده بد لگېده او هر څه یې اوس د خپلو ملگرو او د مېزد نجونو د طبعي په خاطر کول . په ده کې اوس د خوښۍ احساس مړ و . په نادیا چې څومره ژر مټین شو ، څومره ژر یې په زړه کې کرکه هم وکرل شوه .

نادیا خپلې سترگې د دوی په لور نیولې او د هر لید او کتلو یې د دښمنۍ او ترېښۍ او بلیزې ، د دوی له هر حرکت سره یې افسوس کاوه ، اوسیلې یې ویستل او بیا له ځانه سره څه وایي .
د حسن بیا طاقت ونه شو ، خو چې د ورتلو تکل یې کاوه ، بیا ساز غلی او دی هم بېرته له خپلو ملگرو سره خپل مېز ته راوگرځېد ، دا ځل د نادیا له خولې یې اختیاره ووتل :
- اوف ! چې څوک زما ستاسې په وطن کې مړ وای .
د حسن یوه ملگري په حیرانتیا وویل :
- دا څه پرته وایي ، لکه چې نشه وي ؟
حسن په بیر په غوسې ځواب ورکړ :
- ښه جوړه ده ، اصلاً ډېره بې حیا او لوی سترگې ده .
د دوی په دې وضعیت لکه چې د مېز نورې نجونې هم ورسېدې ، یوې په ورو شان وویل :
- دا احمقه لکه چې نشه شوه ، پام مه ورته رااړوئ .
بیا یې نادیا ته مخ وروگرځاوه !
- نادیا ! ولې داسې احمقه شوې ، دوی هرڅنگه چې وي مسافر دي ، مېلما نه دي .
- خود نادیا احساس او کرکه هماغسې تاوده وو .
- آه ! ما به دوی ته دا نڅا ښوولې وای ، چې څوک مې هلته مړه وای .
او دده دې خبرې سره د حسن یوه ملگري مخ ورواړاوه ، او په قهر یې وویل :
- څه دې کولی شول ؟؟ اوس دې هم څه چې دوسې پوره وي ، درېغ یې نه کړې .
بیا د هغې بلې ملگري مخ ورواړاوه :
- نادیا ! هیله کوم ؟ د راستوران د دی ، نه د کرملین مانی .؟ دا د تفریح او پام غلطۍ ځای دی ، نه د ریاست او دیپلوماسۍ .
او بلې یې په پلوی وویل :
- ناتاشا رښتیا وایي ؟ دا زموږ او د دوی خبرې نه وي ، دا د برژنیف او کارمل خبرې دي ؟ دوی او موږ عادي خلک یو .
خو په نادیه هېڅ خبرې اغېزه نه درلوده او د پخوا په څېر یې پرله پسې دغه یوه جمله تکراروله :
- کاشکې زما څوک ستاسې په وطن کې مړ وای ؟ تاسې ته به ما دا نڅا درښوولې وای .
دوی په همدې جنجال کې و ، چې بیا ساز او اواز د راستوران چوپتیا ماته کړه ، تر خوا ناستو نجونو بیا دوی ته د نڅا په لور بلنه ورکړه ، ټول سره د دې چې د نڅا مینه یې نادیا په ډېره بېرحمۍ وژلې وه ، ورسره په ډېر سړښت له ځایه پورته شول .
دا ځل نه یوازې حسن ته نڅا سترې کوونکې وه ، بلکې د دواړو ملگرو چُرته یې هم ښه نه و او دوی هم په هغه شور او قوت سره نه شو نڅېدلی . او چې ورسره نڅېدونکيو نجونو یې دغه حالت احساس کړ ، نو دستي بیا یوې وړاندیز وکړ :

- زه پوهېږم چې نادانې ناديا ستاسې افکار گډوډ کړل او خوشالي يې له تاسې وختوله ، خو خيال پرې مه ساتئ !

او بلې د دې خبره ورغبرگه کړه :

- ناتاشا رښتيا وايي ؟ هغه هسې لېونۍ ده ، پروا يې مه ساتئ !

بيا يې ناتاشا ته مخ راواړاوه :

- څنگه خوښه دې نه ده ، چې يو دوه پيالې پورته کړو ، د دې خلکو فکر بايد بلې خوا واوړي .

او د ناتاشا په ځای زموږ ملگري ځواب ورکړ :

- په ځای خبره ده ؟ هر څه سترې کوونکي دي ، نور هېڅ شی خوند نه راکوي ، فکر بايد بلې خوا ته لاړ شي .

او دوی ټولو يوه بل ته د تاييد په ډول سرونه وښورول ، او له ځايه روان شو ، خو هلته هم له ورايه د ناديا

تروې تنډې او د دوی په ادرس له ځانه سره د سپکو سپورو زمزمې د دوی په ذهن کې عجيبه ننداره

جوړوله . دوی هر څنگه چې وو ، زړه لوی کړ ، او په مېز کېناستل ، خو په ناستې يې د ناديا تنډه هم لکه

پښېمانه شوې چې وي ، وغوړېده . له خولې يې هېڅ نه راکښل او قرار په خپل ځای ناسته وه .

ناتاشا دستي په ټوکو کې وويل :

- ناديا ! لکه چې عقل دې سر ته راغلی دی ؟

ناديا هېڅ ونه ويل ؟ نه ! ښه ! او نه بد .

بيا تانيا خبرې پيل کړې :

- څنگه ناديا لکه چې د چلنده دې پښېمانه يې ؟

ناديا هماغسې چوپ وه ، او لکه چې بې ځوابه وه ، ناڅاپه ناديا په خبرو راغله ؟ خبرې پرېږدئ ! راځئ چې

پيالې پورته کړو !

ناتاشا ځواب ورکړ :

- موږ هم د ځکلو لپاره ميدان پرېښود ، خو له تا هيله کوو ، چې سياست شا ته واچوې او نور زلميان

خوابدي نه کړې .

ناديا بيا ځواب ور نه کړ ، او لکه چې څه يې نه وي اورېدلي ، خو له ځنډ وروسته يې بيا خپله غوښتنه

تکرار کړه :

- خبرې پرېږدئ ! پيکونه پورته کړئ !

پيکونه ډک او په لاسونو کې ونيول شول ، حسن غوښتل يو څه ووايي ، خو ناديا ترې لومړۍ او د خبرو

واړېې واخېست :

- زه به يو څه ووايم ؟ خو له تاسې ټولو هيله کوم ، زما شعار بدرگه او تاييد کړئ !

حسن او ملگرو ټولو د تصديق سرونه وښورول . هغې په داسې حال کې چې لاسونه يې رېږد بدل او

غومبري يې د احساساتو سره رااوښتي وو ، په زور راغږ کړ :

زما خبرې اورئ ! ؟

ټولو ځواب ورکړ:

- هو ، ډېر ښه .

- نو پيالې پورته کړئ !

ټولو پيالې پورته کړې .

ناديا شعار پيل کړ:

- ستاسې د نابودۍ په هيله !

او پيالې يې بې اختياره په سر راواړوله .

دې خبرې په ټولو لږزه راواسته ، حسن او ملگري يې حيران دريان شول ، حسن غوښتل څه ووايي ، خو ناتاشا پرېښود او ناديا ته يې کلکه خپېره ورکړه ، خو ناديا د هېڅ او هېچا پروا ونه کړه ، او دا ځل چې تر خود ټولو پام کېده ، د ودکا پاتې بوتل چې نيمايي ته رسېدلی و په يوه ساه ټول په سر راواړاوه . په لږه شېبه کې په رستوران کې عجيبه ننداره جوړه شوه ، سازيانو ساز ودر اوه او د رستوران مسوول د رستوران د تړل کېدو اعلان وکړ ، ناديا لکه حلال کړی حيوان په زمکه پرمخې برابره غځېدلې وه له خولې يې ځگونه ختل او د بې هوښۍ په نړۍ کې ډوبه وه .

کابل ، د 1370 هجري لمريز د حمل 25

امیب

لا په شپږم ټولگي کې وم ، چې د امیب له نامه سره د بیولوژۍ د کتاب په مرسته اشنا وم . په دې اړوند مې لوستي وو : امیب یو حجروي حیوان دی ؟ په سترگو نه لیدل کېږي ؟ او یوازې د مایکروسکوپ له لارې انسان کولی شي ، هغه وويني ؟ هغه د هاضمې جهاز د گډوډۍ او اختلال سبب ګرځي ، او د امیبیاز (امیبي پېچش) ناروغي پیدا کوي ؟ خو په هغه وخت کې ما د دغه حیوان او د هغه څخه د راولاړو شوو ناروغيو خیال نه ساته ، ځکه په هغو کلونو کې د ډېرې خرابې حفظ الصحې سره سره ډېر کم ناروغېدم ، او چې کله به ناروغه هم شوم ، له گوليو او ستنو مې ډډه کوله ، یوازې کورنۍ دوا به مې کاروله ، او یا به هم کوم یوناني طبیب ته ورتلم ، خدای به ژرښه کړم .

وروسته له ډېرو کلونو کله چې د ځوانۍ باد زما په وجود راوالت او ښوونځی مې هم په بریالۍ توګه پای ته ورساوه ، یوې سختې ناروغۍ راڅخه غېږه تاوه کړه . تل به مې له سرخوږۍ ، پېچ ، نفخ او باد ؟ نه سرتکاوه . له دې سره جوخت مې رنګ هم مخ په زیږېدو شو ، او ډنگرۍ ته مې هم مخه کړه . ما چې د خپلې کورنۍ عنعنې له مخې د معاصرو ډاکترانو او درملو ډډه کوله ، له یوناني طبیبانو خورا ډېر درمل او دارو وخورل ، خو هېڅ شي ګټه راونه رسوله . په دې سبب له یوه کال یوناني تداوی وروسته اړ وتم ، د ښار یوه ډاکتر ته چې د داخلي ناروغيو تخصص یې له بهرني اروپایي هېواده راوړی و ، ورشم . ډاکتر ته ډېرو ناروغانو وار نیولی و ، او د هر چا له خوا یې د تعریف او تمجید خبرې کېدې ، ما چې دغه خبرې اورېدې ، نو په زړه کې مې د ښه کېدو هیله په پوره کېدو په نظر راغله . وروستی وار زما و ، کله چې ور حاضر شوم ، هېڅوک نه و ، او دا مې ډېره ښه خبره بلله ، ځکه فکر مې کاوه ، چې ښه او ډېر به مې سرتريایه وګوري ، وروسته له کتنو یې لابر اتوار ته واستولم .

سبا مې لومړی وار نیولی و ، دستي څنگه چې ورننوتم ، د لابر اتوار د کتنې پاڼه مې وربښکاره کړه . د سترگو په رپ کې یې له نظره تېره کړه :

- ما هم همدا سې فکر کاوه .

- غوښتل مې پوښتنه وکړم .

- ؟ کوم مرض دی ؟

- خو دی راڅخه پوښی شو :

- او به مو د نل دي که د څاه ؟

- د څاه دي صیب !

- څاه مو ژوره ده ؟

- نه په کرایي کور کې اوسېږو ، شاوخوا مو ټول کورونه خام دي .

ډاکټر د هر څه: کور ، حفظ الصحې ، اقتصادي وضعې ؟ په هکله خورا ډېرې پوښتنې وکړې ، او ما هم مناسب ځوابونه ورکړل. وروسته له پوښتنو يې د نسخې په ليکنه پيل وکړ:

- دا نسخه به دې جوړ کړي ، خو گوره چې د څاه او به ونه څکې ! ؟ مېوه او ترکاري بايد تل په پتاسو پرېمينځې ! له گرد او دوړو هم ځان لېرې ساته !

د ډاکټر د لارښوونې سره سم مې ټوله نسخه استعمال کړه ، د روغتيايي رژيم ، پرهېزاو

نظافت په هکله مې هم د هغه ټولې لارښوونې پرځای کړې. په رښتيا چې دا هر څه گټور وختل ، د نسخې په پای کې مې په روغتيا کې بدلون راغی. له وجوده مې هم د ناروغۍ ډېرې نښې لېرې شوې ، بڼه مې بېرته تر او تازه شوه ؛ ډنگري هم څه نا څه ورکه او له منځه ولاړه ، د کسالت او ستړيا احساس مې هم مخ په کمېدو شو ، لنډه دا چې بېرته پخواني حال ته د ورتلو په لاره سم شوم.

خو دا هر څه ډېر لنډ وو ، کال لانه و تېر چې بېرته مې هماغه ناروغي او کړاو د وجود مېلمه شو. دا ځل هغې داسې زما په وجود لنگر واچاوه ، چې د هېڅ درمل زور پرې ونه رسېد ، که جوړ به هم شوم ، دا به ډېر لنډ ، او د دوو دريو مياشتو به يې تېرې نه کاوه. بله دا چې دارو درملو مې هم په وجود ډېره بده اغېزه وکړه ، د هغود کارونې په وخت کې به تل بې اشتها ، گنگس او بې هوښه وم ، گولۍ او شربتونه به مې هم په ډېرې سختۍ له ستوني تېرېدې ، او د ستنې په ليدو به مې د ورايه په زړه ساړه ننوتل ، او غوښه به مې رېږدېده.

دې حال مې نه يوازې د هاضمې په جهاز ، اشتها ؟ بده اغېزه وکړه ، بلکه عصبي سپستم يې هم راته گډوډ کړ ، حافظه مې تر ډېرې اندازې له لاسه ورکړه ، په اندک خبره به خفه او رنځېدم ، غوسه به مې هم ډېره ژر راتله.

دې حال څو کاله دوام وکړ او د هرې ورځې په تېرېدو سره به مې حال نور هم خراب او خړپړ کېده ، تردې چې له ژوند نه مې لاس وځانده ، او د مرگ شېبې ته سترگې په لاره کښېناستم ، نه يوازې مې لومړنۍ معالجه ډاکټر علاج ونه شو کړای ، بلکه د گڼو پروفيسورانو نسخې هم زما په اميب غالبې نه شوې. کله چې به مې درمل استعمال کړ اميب به هم ورک شو ، خو چې يوې څو مياشتې به لا تېرې نه وې ، لا براتواري کتنو به بيا اميب ښوده.

د ډېرو درملو استعمال تردې زما په طبيعت او مزاج بد ولگېده ، چې په معاصر طبابت مې بېخي باور لاسه ورکړ ، او بېرته مې يوناني طبابت ته مخه کړه. خو يوناني طبابت هم دا ځلې د پخوا په څېر نه و ، هېڅ يې د توانه نه پوره کېدل ، په دې وجه مې د هر څه زړه تور شو ، او په دې لاره کې مې ټولې هلې ځلې او زيار بې گټې په نظر راغلل. همدا خبره وه چې ډېر به مرض نه وم پسې اخېستى ، هېڅ طبيب ته به نه ورتلم ، او نه به مې په خپل سر کوم درمل اخېستل.

داسې وخت راوړسېد ، چې زه يو بهرنی اروپايي هيواد ته د تحصيل له پاره واستول شوم ، ډېر خوشال وم ، نه يوازې دا چې ښه تحصيلات به وکړم او د بهرني متمدن فرهنگ او خلکو سره به له نږدې اشنا شم ، بلکې په دې وجه هم ډېر خوښ وم ، چې هلته په اميب د ککړېدو امکانات ډېر محدود و ، ځکه د نل اوبه ، عصري بيت الخلاوې ، کانکريتي سرکونو او پارکونو ؟ موجوديت د اميب وېره له منځه وړه ، او زه په دې کلک باوري وم ، که يو ځلې هلته د اميب له شره وژغورل شم ، بيا به هېڅکله له هغه سره مخامخ نه شم ، او نه به هم له هغه څخه راولاړې شوې ناروغۍ زما په وجود کې ځالې وکړې . همداسې هم وشول ، څنگه چې ورسېدو ، د ټول گروپ صحي معاینات پرته له دې چې څوک روغ او که ناروغ و ، ترسره شول . لابر اتواري کتنو زه نور روغ وبللم ، د وينې معاینې وې او که د وجود د مختلفو برخو دارډيوگرافي ټول سلامت وو ، خو غايط موادو دلته هم زما د اميب گواهي ورکړه ، له هماغه پيله دستي بستر شوم ، او لا مې اوه ، لس ورځې نه وې تيرې چې روغ ، رمت له روغتون نه رخصت شوم ، د روغتون د داخلي ناروغيو ټولو ډاکترانو تصديق کړه ، چې زه اوس روغ یم . خو له دې سره سره بيا هم زه په خپلې روغتيا باوري نه وم ، او گڼله مې چې بيا به راباندې هجوم راوړي ، خو زما خيالونه او تصورات ټول غلط وختل . زه بيا دلته ډېر کلونه ناروغ نه شوم ، په بريالۍ توگه مې خپل لوړ تحصيلات پرمخ بيول . له شپږ کلن تحصيل وروسته مې د لوړو تحصيلاتو عالي دپلوم په لاس راوړ ، او بېرته هېواد ته راستون شوم .

پوره څو مياشتې وې ، چې ښه روغتيا مې لرله ، راسپارل شوې چارې مې په ډېرې ښې توگه پرمخ بيولې . هاغه پخوانی اندېښنې چې د وېجاړې روغتيا په هکله راسره ملگرې وې ، ټولې هېرې شوې وې . او ځان مې پوره روغ ، رمت انسان بللو ، خو لا څلور ؟ پنځه مياشتې نه وې تېرې ، چې بيا د نس په درد ، د هاضمې د جهاز په گډوډۍ اخته شوم ، خو دا ځل ما د پخوا په څېر نه گڼله چې بيا د اميب په منگولو کې پرېوتی یم ، بلکې تصور مې کاوه ، چې د نامناسبو خوړو په وجه راته موقتي کوم رنځ پيدا شوی وی ، په بېرته ډاکتر ته ورغلم ، د تکليف ټول حکايت مې ورته تېر کړ . ډاکتر د خپلو معایناتو وروسته لابر اتواري بيا واستولم دا ځل بيا لابر اتواري کتنو اميب ښوده . کله چې ډاکتر ته د دوهم وار له پاره د لابر اتواري کتنې د پاڼې سره ورغلم ، ډېره مې ښه خرابه وه ، ډاکتر لکه چې سمدستي د پاڼې په ليدو سره په هر څه ورسېد ، په دې خاطر يې د ډاډينې له پاره وويل :

- کوم سخت رنځ نه دی ؟ روغېږي .

په شکمنه توگه مې خبره ورغبرگه کړه :

- ښه ! ؟ خير يوسې ډاکتر صاحب !

ډاکتر بيا پاڼه مخې ته کېښوده ، او ځانه سره په خبرو شو .

- اميب ؟ هې هې ؟ په دې وطن کې څوک له دې بلا خلاصېدی شي ؟

دا مې نن لسم ناروغ دی ، چې په اميب ککړ دی .

او بيا ما تکرار کړه :

- تاسې رښتيا وايي ، زه اميب لرم .

- بلې !؟ د نظافت پام ساته !؟ دا نسخه دې ضروري ښه کوي .

پوښتنه مې وکړه :

- پر هېز مې څه شيان دي ؟

ځواب يې راکړ :

- نور هر څه خوره ! يوازې له خامې مېوې او ترکاري څه وخت پر هېز وکړه !؟ د څاه او به هم درته ښې نه دي

. يا او به گرموه ، او يا د نل او به کاروه ؟ له دوړو او گردونو هم ځان ژغوره .

دستي يې په خبرو کې ورتوپ کړل :

- په دې هر څه پوهېږم ؟ زه د اميب سره پوره بلدتيا لرم .

ډاکتر چې څنگه واورېدل ، په بېړه يې په نسخه کې کوم بل قلم هم ورزيات ، او درې وړې کرنې يې په پاڼه

رانيکودې ، چې د نسخې د درې ځلې تکرار معنا يې ورکوله . بيا يې وويل :

- چې داسې ده ؟ دا نسخه به درې ځلې استعمالوې ؟ ضرور به ښه شي .

د ډاکتر نسخه مې راواخيسته ، او زړه نازړه مې د هغې په استعمال پيل وکړ . پوره څو مياشتې ناروغي

ورکه وه . گومان مې وکړ ، لکه چې له شره يې خلاص شوم ، خو يو کال تېر نه و ، چې بيا ناروغي تکرار

شوه . او په دې توگه مې بيا د څو تېرو کلونو حال و احوال شو ؟ ښه کېدم به ، او بېرته به ناروغېدم . د

مطلقې روغتيا پته هېچېرې نه لگېده ، ټولې هيلې برباد شوې . بېرته د مرگ نيتې ته سترگې په لاره شوم .

دا ځل مې پرېکړه وکړه ، چې هېڅ طبيب ته به ځان نه ورنښايم ، يا به ومرم ، او يا به پخپله ښه شم ، خو يوه

ورځ چې مې ناروغي د مرگ اندازې ته راوړسېده ، پلار او ورونو مې زما د ټينگار سره سره بيا د هاضمې

جهاز د ناروغيو يوه پروفيسور ته بوتلم .

پروفيسور چې ځان يې په ټول هېواد کې د هاضمې جهاز د ناروغيو يوازېنۍ او بې جوړې متخصص باله ،

زما د ناروغيو د ټولو سوابقو په هکله له ما وپوښتل ، او کله چې زما د تېرو نسخو او خپلو کتنو خلاص

شو ، د مخه تر دې چې نسخه وليکي ، راته وويل :

- که لا براتوار ته دې هم ولېږم ، بل څه نه ليکي ؟ نورې ناروغۍ هم لرې ، خو اساسي ستونزه ستا اميب

دی .

په بې صبرۍ په خبرو کې ورگډ شوم :

- دا څنگه اميب دی ، چې نه ترې خلاصېږم ؟

پروفيسور په ارامه توگه ځواب راکړ :

- د اميب علاج سخت هم دی او اسان هم .

پوښتنه مې وکړه :

- څنگه ډاکتر صاحب ؟

- داسې چې هغه درمل ډېرزيات دي ، چې اميب له منځه يوسي ، خو خبره دا ده چې دلته د اميب د

همېشنى وژني شرايط ډېر نامناسب دي. گرانه !

ما په غوسې سره وويل:

- نو چې داسې ده ، نسخه د څه له پاره ؟

- ځواب يې راکړ:

- ناامیده کېږه مه ! ناامیدي بلا ده ؟ که نسخه بشپړه استعمال کړې ، او زما لارښوونې ومنې ، خدای به دې ښه کړي.

په بې پروايۍ سره په خبرو کې ورولوېدم:

- نو تاسې خو وايي ، چې دلته د اميب د وژني شرايط ډېر نامناسب دي.

په بېړه يې زما خبرې پرې کړې:

- رښتيا درته وایم ؟ اساسي نسخه دا نه ده ، اساسي نسخه زموږ د هېواد حفظ الصحة ده ، په دې شېبه کې

مې په غیر ارادي توگه له خولې ووتل:

- نو دا حفظ الصحة به کله ښه شي !؟

ډاکتر په ورین تندي راغبرگه کړه:

- کله چې جگړه پای ته ورسېږي ، او زموږ هېواد د تمدن او پرمختگ په لور لوی گامونه پورته کړي ؟ ایا

تا په هغه هېواد کې هم کله اورېدلي وو ، چې څوک دې په اميب ، اسکارېس ، جاردیا ، تینا ؟ ککړ شوی

وي ؟ او که داسې څوک وو هم ، د گوتو په شمار به وو ، خو زه په ازموینې سره درته وایم ، چې دلته به هېڅ

کورنۍ نه وي ، چې په دا خبر پرازیتي ناروغیو دې نه وي ککړ .

زه بیا په خبرو کې ورگډ شوم ، دا ځل مې ډېر مزاج تريخ شوی و .

- دا خو نو ډېر کلونه نیسي ؟ تر هغې وخته به زه ؟

ډاکتر مې دستي خبره پرې کړه:

- دا د ډاکتر له پاره نه ښايي ، خو تاسې ما اړ باسئ چې درته ووايم .

په وارخطايۍ مې وويل:

- څه بايد راته ووايي ؟

ځواب يې راکړ:

- بايد درته ووايم ، تر څو چې زموږ همدا حال وي ، د دې ناروغیو علاج هم ډېر ناشوني خبره ده .

بیا يې نسخه راوسپارله:

- خو خدای مهربان دی . ښه به شي ؟ ناامیده کېږه مه !

او مالکه د ډاکتر خبره چې هېڅ نه وي اورېدلي ، په مات زړه د ډاکتر نسخه کله چې له کتنځي راووتم ، په

ناخوداگاه ډول خیرې خیرې کړه ؟ بیا هېچا ته ورنگلم او ټول فکر او هوس مې له هغې ورځې دې ته

راگرځېدلی دی چې کله به جگړه پای مومي ، او کله به موږ د تمدن په لور اوچت گامونه اخلو ؟

جلال آباد ، د 1373 کال د وري 25

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library